

1

รถยนต์คันเล็กเอี่ยมหรูสีงาช้างกระจกชาอ่อนซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นรถนำเข้ารุ่นพิเศษซึ่งมีราคาสูง แล่นเลียวจากถนนใหญ่แออัดด้วยรถยนต์และผู้คนในเขตการค้าอันต่อเนื่องสายแล้วสายเล่า จนในที่สุดก็พ้นออกมาสู่บริเวณที่ผู้คนเบาบางลงจนกระทั่งถึงเขตที่อยู่อาศัยซึ่งเพิ่งจะได้รับการพัฒนาจนมาอยู่ในความนิยมที่บริเวณชานเมือง สตรีสาวผู้ขับซึ่งเป็นผู้เดียวในรถ พามันเลียวเข้าสู่ถนนซอยสายเล็กซึ่งกำลังมีการพัฒนาก่อสร้าง บางตอนเต็มไปด้วยหลุมใหญ่ๆน้อยๆแจ้งข้างด้วยน้ำขุ่นสีคล้ำ มีผลให้รถคันหรูต้องโยกโคลนครั้งแล้วครั้งเล่า หยาดน้ำกระเซ็นขึ้นจับเป็นระยะ ในบริเวณผิวถนนที่แห้งก็กลับส่งฝุ่นตลบฟุ้งขึ้นสลบ จนภาพเอี่ยมละออเมื่อไม่นานก่อนหน้าถูกข่มจนเป็นเปรอะไปเกือบทั้งคัน

หญิงสาวชลอรถเมื่อผ่านรอบรั้วซึ่งก่อด้วยซีเมนต์บล็อกก่อนข้างยาวไปตามแนวถนน อดไม่ได้ที่จะมองผ่านลายโปร่งด้านบนของกำแพงเข้าไปยังตัวบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้หลังใหญ่ข้างในด้วยความรู้สึกปลาบเปลิบ หลอนถอนใจก่อนจะเล่นรถเลยไปแล้วจอดเข้าที่หน้าประตูของบ้านหลังเล็กถัดไป

ประตูเหล็กโปร่ง ทาสีขาว บ้านหลังเล็กอยู่ห่างเข้าไปคันไว้ด้วยสนามหญ้าแคบ ๆ ซึ่งประดับด้วยกอไม้ดอกไม้ใบ

หญิงสาวก้าวออกมาเปิดประตูหลัง หยิบถุงกระดาษใหญ่สองใบขึ้นมาถือไว้ ร่างโปร่งอยู่ในชุดเสื้อสีครีมขลิบลูกไม้ กระโปรงยาวปิดเข้าสีเทแบบไวท์ทักซ์ ใบหน้าแทบไร้สีสันแต่เต็ม ดวงตาดำใหญ่แฝงแววเศร้าริมนมเส้นหนานุ่มนวลทั้งตัวตรง ๆ เคลียดไหล่

ร่างอวบท้วมของสตรีวัยสาวใหญ่ปรากฏออกมา พอเห็นว่าเป็นใคร ก็ยิ้มให้ กุ๊กก๊อ ออกมาต้อนรับ

“ฟ้า” เธอเรียกขาน “วันนี้มาถึงนี่”

หญิงสาวยิ้มให้ “ไม่ต้องเปิดประตูใหญ่หรอกค่ะ ฟ้าอยู่ได้ครู่เดียว ประเดี๋ยวก็จะไปแล้ว”

“อ้าว เหรอ”

หล่อนก้มตัวลอดประตูบานเล็กที่ถูกเปิดออกให้ พี่สาวจับมันปิดตามเดิม ถามขณะเดินด้วยกันมายังตัวบ้าน “ทำไมวันนี้มาได้”

“คิดถึงหลาน ๆ ไม่ได้พบนานแล้ว” เสียงนั้นอ่อนเศร้า

“นายเอกไปโรงเรียน น้องเอนกำลังหลับ”

หล่อนวางถุงกระดาษลงบนโต๊ะ บ้านหลังเล็กชั้นเดียวสะอาดสะอ้าน แม้จะเห็นของเล่นของใช้สำหรับเด็กเล็กวางเกลื่อน ชูศรีรับแขก ชูคอาหารขนาดสี่คน ล้วนเป็นของเดิมที่หล่อนเคยอยู่เคยใช้

“คับแคบหน่อย รกด้วย” พี่สาวออกตัว

ริมฝีปากอ่อนบางแย้มเล็กน้อย “แต่ก็เต็มไปด้วยความสุข”

“แต่จะเทียบกับบ้านของฟ้าได้รึ” ราตรียังคงเกรงใจ

ฟ้ารุ่งนึกถึงที่ทางของหล่อนด้วยความรู้สึกเว้งว้าง บ้านใหญ่หรูเพียบพร้อมด้วยรถตกแต่ง อุดมสมบูรณ์ด้วยมูลค่าทางวัตถุ... หล่อนพอใจจะเลือกบ้านน้อยที่อบอุ่นสักหลังหนึ่งมากกว่า...

ราตรีหายเข้าไปด้านหลัง กลับมาพร้อมแก้วน้ำส้มคั้น ฟ้ารุ่งกำลังยืนอยู่ที่ประตูห้องนอนของเด็ก มองหลานหญิงตัวจ้อยซึ่งกำลังนอนหลับสนิทหันมาไหว้พี่สาวซึ่งส่งแก้วเครื่องดื่มให้

“น้ำส้มสดนะ ต้องคั้นทุกวัน เด็ก ๆ ชอบ”

“ขอบคุ่มค่ะ”

“ซึ้ออะไรมาเยอะเยอะ”

“ของเล่นกับขนมค่ะ”

“ของเล่นอีกแล้ว เกือบเต็มบ้านนี่ก็ฟ้าซึ้อมาทั้งนั้น”

อีกฝ่ายยิ้มเล็กน้อย หากสีหน้ายังคงอ่อนขรึม “ซึ้อไว้หลายวันแล้ว ฟ้า

ไปหาซื้อของสำหรับคุณภริ...น้องชายของคุณพีรัชต์นะค่ะ... เขาจะกลับมาจากอเมริกา เลยอดไม่ได้ที่จะเดินหาซื้อของให้หลานๆ ด้วย ช่วงนี้ฟ้ากลับไปช่วยงานที่บริษัท ยุ่งหน่อย เลยเพิ่งจะมาได้”

“อ้าว ฟ้ากลับไปทำงานอีกแล้วหรือ”

“งานมีปัญหา เลยถูกขอตัวกลับไปช่วย”

“แล้วคุณพีรัชต์ยอมหรือ จู่ๆ จะให้เมียไปช่วยลูกน้องทำงาน”

พี่สาวพูดอย่างสนิทปาก คำเรียกขาน ‘คุณพีรัชต์’ คำว่า ‘เมีย’ ลื่นไหลชัดเจนยิ่ง ฟ้ารุ่งหลบตา คำพูดกลับตัดขาด

“ยอมค่ะ เพราะหลังจากคุณหญิงเสีย ฟ้าก็ว่าง”

‘คุณหญิง’ คือคุณหญิงผกา สตรีสูงศักดิ์มารดาของพีรัชต์ ซึ่งป่วยเรื้อรังมานานปี ฟ้ารุ่งปรนนิบัติรับใช้คุณหญิงตลอดช่วงสุดท้ายของชีวิตด้วยความจริง ฟ้ารุ่งปรนนิบัติดูแลคุณหญิงมาตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับพีรัชต์ และเพราะคุณหญิงชอบร้องแกมบังคับ พีรัชต์จึงยอมรับหล่อนไว้ในฐานะภรรยา เขาทำเพราะรักแม่ต่างหาก.....

“ช่วงที่ฟ้าอยู่บ้านดูแลคุณหญิง คุณพี่เองงานกลับมาให้ช่วยอ่านช่วยสรุปอยู่เสมอ เราคุยกันเพื่อหาทางแก้ปัญหาบ่อยๆ ฟ้าจึงเข้าใจทุกอย่างต่อเนื่องและไม่ยากที่จะกลับไปทำงานอีกครั้ง ตอนนี้นักกลับมาทำได้จะสองอาทิตย์แล้วค่ะ รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วขึ้น”

เสียงพูดอ่อนอยู่เป็นปรกติ ทว่าพี่สาวดมองอย่างเห็นใจไม่ได้ “เหงานักหรือ ทำไมไม่มีลูกสักคน”

อีกฝ่ายหลบตา ลูก... หากเขามีใจ... มีเวลาให้ หล่อนคงไม่ต้องเศร้าสร้อยจนถูกถาม... “มันไม่มีเองนี่ค่ะ ฟ้าเองก็ไม่ว่าทำมา”

“มีลูกยากละมัง แบบพีนี้ไง กว่าจะได้้นายเอก รอเสียแทบหมดหวัง” ราตรีพูดกลางหัวเราะ “แล้วไปให้หมอตตรวจบ้างหรือเปล่า สมัยนี้หมอช่วยได้นะไม่ยากหรอก ได้ทีละสองสามคนเสียด้วยซ้ำไป”

หล่อนหลบตา “คุณพีรัชต์ไม่ค่อยว่างค่ะ แล้วเรื่องที่จะไปหาหมอกทำอะไรรู้ๆ แบบนั้น... เขาคงไม่ยอมแน่ๆ ”

ราตรีพยักหน้า “มหาเศรษฐี ทำธุรกิจใหญ่โต ทำอะไรรู้ๆ ก็สำเร็จ เขา

อาจจะอยที่กับเรื่องนี้ต้องให้หมอเข้ามายุ่ง เอาละ อีก็ักพักอาจจะมืักคนก็ได้อ ฟักก็ต้องพักผ่อนให้มกๆ นะ จะได้อสคใสแจ่งแจ่ง คุชใหน้ายังเชียวๆ อยู่เลย”

ฟารุ่งฝืนอิม ก็ถ้าหัวใจไม่เป็นสข ใบหน้าจะสคใสได้ออย่างไร
ตุ้กตาทหารแบบไซลานยืนเด่นอยู่บนโตะ ฟารุ่งยกนิ้วชี้เยลลานที่ยังค้ำ
ทำให้เจ้าของเล่นตัวน้อยส่งเสียงพลางเคลื่อนใหวเด็กน้อยก่อนจะหยุดนึ่ง
หล่อนอิมเศร้า

ราตรีมองตาม “ฉาทซื่อมาให้อ” เธอพูดเสียงอ่อน “ฉานี้ก็เหมือนกัน
วางเมื่อใหริเป็นต้อมา หลงหลานยังกับอะไร”

ฟารุ่งไม่ต้อคำ หากดวงตายังเศร้าลงไปกว้าเดิม

ราตรีได้แต่ถอนใจอย่างเข้าใจ

ราตรีกลับเข้าไปในคร้ว หลิงสาวจึงเดินเรื่อออกมาที่ระเบียงเล็ก
หน้าบ้าน อิงแจนแนบกับเสา มองข้ามรั้วไม้เตี้ยๆ ไปยังบ้านหลังใหญ่ซึ่ง
หล่อนขับรถผ่านเมื่อครู่ก่อน

บ้านไม่ใหญ่โตเท่าบ้านของหล่อน ไม่ได้ปลูกประดิษฐ์วิจิตรหรุหรุ
เท่าเทียม ไม่ได้รับการดูแลสนาม ไม้ดอกไม้ใบโดยช่างผู้ชำนาญ ดูเป็น
บ้านธรรมดาๆ ของคนธรรมดาซึ่งไม่ร้ารวยโคคเด่น ทว่าหล่อนเคยรักผูกพัน
แม้ขณะนึ้คล้ายมีกำแพงแห่งความหม่นมัวกิดขวาง หล่อนก็ย้ออดอาวรณใม่ได้อ

หล่อนเคยวิ่งเข้าออกบ้านนั้กันอย่างสนิทสนมราวกับเป็นที่ทางของตนเอง
เมื่อนานมาแล้ว...

เสียงหัวเราะของเด็กหนุ่มและเด็กหญิงยังแว่วอยู่ในความทรงจำ เขา
อายุมกกว้าหล่อนห้าปี เป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วเมื่อหล่อนยังเป็นเด็กหญิงเล็กๆ
หล่อนเติบโตขึ้นโดยมีเขาเป็นวีรบุรุษเพียงคนเดียวมาตลอด

หล่อนยังแว่วเสียงกรังกรังของโมบายกระเบือที่ พี่ชายคนนึ้ผูกให้ที่
ชายเชิงหลังคาคตรงหน้าต่า ‘เอาใวก่ล่อมฟ้าแทนพี่’ หลายปีต้อมา โมบายนั้
ถูกกระซกขาดด้วยหัวใจแหลกสลายและมือหล่อนเอง.....

เงาร่างนึ่งปรากฏขึ้นใกลออกไป ชายหนุ่มเพ็งถ้าวเข้ามาจากประตู
ใหญ่ ชะงักเมื่อมองมาเห็น หากแล้วก็เดินคุ่มตรงมาหา

แม้จะหันหน้าไปในทิศทางเดียวกัน แต่ความที่ใจไม่ได้อยู่กับตัว
กว่าหญิงสาวจะรู้ตัว ร่างที่บนนั้นก็เข้ามาใกล้จนถึงรั้วเตี้ยที่กั้นพอเป็นแนว
หล่นถึงกับสะดุ้ง

“พี่ณา”

ริมฝีปากของอีกฝ่ายแย้มออก จะยิ้มก็ไม่ใช่

“มานานแล้วหรือ” เสียงทักขริม

หล่นพนมมือไหว้ ใจเต้นแรง มือเรียวลั่นนิด ๆ

นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้พบเห็น ได้แต่นึกถึงอย่างโหยหา ก็ครั้งที่เห็น
ที่หล่นแอบหลังน้ำตาให้ ขณะนี้เมื่อมายืนอยู่ตรงหน้า หล่นกลับทำอะไร
ไม่ถูก

“คะ สักครูหนึ่ง”

ชายหนุ่มผลัดประตูไม้เดี่ยวเข้ามา ร่างของเขาสูง หนาทึบ ช่วงไหล่
กว้างดูแข็งแรง เขาเป็นนายทหาร แม้ไม่ได้อยู่ในเครื่องแบบ ทว่ารูปลักษณะ
และกิริยาท่าทางดูหนักแน่นแข็งแรง

“สบายดีหรือ”

“คะ พี่ณาทะเลาะคะ”

“ก็เรื่อย ๆ”

กณาท มองหล่น ลึกลงไปในดวงตาสีเข้มคือความอนาทรห่วงใย
อันฟ้ารุ่งไม่อาจรับรู้ได้

เขาเฝ้าดูแลหล่นเติบโตขึ้นมา จากเด็กผู้หญิงตัวเล็กบางอายุสิบขวบที่ดู
คล้ายเด็กที่มีอายุเพียงเจ็ดแปดขวบ ขณะที่เด็กผู้ชายอายุสิบห้าปีอย่างเขากลับ
โตใหญ่กว่าวัย พี่ชายคนโตของเขาและพี่สาวคนเดียวของหล่นแต่งงานกัน
และพาหล่นมาอยู่ด้วยที่บ้านน้อยอันเป็นเรือนหอ ติดกับบ้านใหญ่ของเขา
และครอบครัว

นอกจากพี่ชายคนโต ชายหนุ่มยังมีพี่สาวอยู่ถึงสามคน ความแปลก
แยกจากพี่ๆ ต่างเพศต่างวัย และต่างความรู้สึกนึกคิด ทำให้เด็กหนุ่มหันมา
ใช้เวลาและจิตใจแก่น้องสาวเล็กๆ คนใหม่อย่างเต็มที่ เธอเองก็เช่นกัน อ่อน
อายุจากพี่สาวมากกว่าสิบปี ช่องว่างอันเปลี่ยวเปล่าว่าเหวได้ถูกปิดสนิทด้วย

ความรักผูกพันอันมีต่อ ‘พีณาท’ พี่ชายผู้ซึ่งไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือด แต่อย่างไร

มันช่างเป็นความสัมพันธ์ที่สวยงาม บริสุทธิ์สะอาด ที่เขาเคยรู้สึกภาคภูมิใจ ทว่าในช่วงเวลาหนึ่งเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ในความเยาว์วัยเมื่อหล่อนเริ่มจะเติบโตเป็นสาว เขากลับลงโทษโกรธเคืองหล่อนราวกับมันเป็นเรื่องราวแรงเมื่อไค้ยินจากเพื่อนสนิทของฟ้ารุ่ง.. มณฑิรา.. ซึ่งเป็นเด็กสาวแสนสวยที่เขากำลังหลงรักในเวลานั้นว่า ‘น้องสาว’ เทียวได้พูดเล่าต่อเพื่อนๆ ต่อว่าเขาคือคนรัก

จุดเริ่มของความห่างเหิน ถูกผลักดันให้ยิ่งไกลจากกันด้วยเรื่องไม่มีแก่นสารเรื่องแล้วเรื่องเล่า พี่สาวทั้งสามของเขานั้นก็เช่นกัน ที่ได้คอยตอแยเข้าแย่งจนเขาทั้งอับอายทั้งรำคาญ และทางที่ดีที่สุดที่หนุ่มน้อยทำในเวลานั้นก็คือบึ้งตึงเห็นห่างจากฟ้ารุ่งไปเสีย

และเพราะเขามัวแต่ลุ่มหลงสนใจมณฑิรา จึงหลงลืมละทิ้งน้องสาว คนนี้เสียโดยสิ้นเชิง ลืมนึกถึงจิตใจน้อยๆ อันบอบบางอ่อนไหวว่าจะได้รับความกระทบกระเทือนเจ็บปวดเพียงใด เขาปลีกตัวห่าง หากบังเอิญพบกันก็จะมองเมิน ทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ฟ้ารุ่งจึงหลบลิ้นหน้าเก็บเนื้อเก็บตัวทั้งจาก ‘บ้านใหญ่’ และจากกลุ่มเพื่อนสาวๆ ที่เคยรวมกลุ่มกรีดกราดสนุกสนานกันตามประสาเด็กสาว トラบจนเรียนจบมหาวิทยาลัย

หล่อนแต่งงานกับมหาเศรษฐีซึ่งมีอายุแก่กว่ามากมายโดยไม่มีงานฉลอง... ที่เขาเคยเห็น ก็คือรถยนต์เอี่ยมหรูซึ่งนานๆ ครั้งจะมาจอดอยู่ที่บ้านหลังเล็ก กับไค้ยินคำบอกเล่าถึงหล่อนจากคนในครอบครัว รวมทั้งจากมณฑิราด้วย

เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหล่อนมากไปกว่านั้น

ในขณะที่เมื่อเวลาผ่านไป ต่างคนต่างเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ ชายหนุ่มมองเห็นข้อผิดพลาดอันน่าเสียดายในความสัมพันธ์อันหันเหไปในระหว่างหล่อนกับเขา จนตั้งใจอยู่ครามครันที่จะแก้ไข แม้กลับคืนดังเดิมไม่ได้ แต่เขาก็หวังว่ามันจะดีขึ้น

บัดนี้ชายหนุ่มกลับรู้สึกว่ามันจะสายเกินไป...

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนมีกำแพงแก้วกั้นขวาง หล่อกันและเขารวากับอยู่กับกันคนละโลก มองเห็น แต่แต่ละต้องคลุกคลีตั้งเก่าก่อนไม่ได้

“มณละคะ ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

เสียงถามอ่อน สีหน้าขริมออกเศร้า ไม่มีวีแววพระนางไว้ตัว หากก็ปราศจากความใกล้ชิดไว้วางใจดังที่เคยเป็น

กณาท อรุณสีกว้างหวิวไม่ได้ “มณสหายดี” เสียงตอบขริม ดวงตาสีเข้มยิ่งขริมไปกว่า

ฟ้ารุ่งหลบตา กลิ่นก้อนแข็งๆ ที่เล่นมาติดที่ลำคออย่างยากลำบาก กระทบเขาช่างไม่คลายความแปลกแยกชิงชังหล่อนลง เคยห่างเหินวางตัวอย่างไร ขณะนี้ก็ไม่ได้คลายลงเลย

“เมื่อไหร่จะมีข่าวดีคะ” ถามพลาฟีนยิ้ม

ชายหนุ่มไม่อาจยิ้มตอบ เมื่อพูดถึงการแต่งงานกับหญิงคนรัก เขารู้สึกแปลบปลาบเหมือนถูกหนามสะกิด

‘ทำไมถึงจะต้องรีบแต่งล่ะพี่ณาท อะไรๆ ก็ยังไม่พร้อมสักอย่าง’ มณฑิราปฏิเสธเขาอย่างนั้น ‘ไม่มีรถ ไม่มีบ้าน ต้องไปอยู่บ้านพักเก่าๆ ในกรมทหาร สภาพแวดล้อมไม่เห็นจะดีเลย พวกคุณนายเมียนายทหารจีนนั้นทาทังนั้น มณกล้วสุขภาพจิตเสียคะ ไม่เอาด้วยหรอก...’

มณฑิราใฝ่ฝันอยากจะมีบ้านสวยอยู่ในหมู่เพื่อนบ้านร่ำรวย เสียงหวานพูดเปรยครั้งแล้วครั้งเล่า ‘มณอยากได้บ้านอย่างนี้... อยากได้แหวนเพชรเม็ดใหญ่สักหน่อยพอไม่ให้อายคนเขา...’ และท้ายที่สุด... ‘พี่ณาทขอจากคุณแม่ไม่ได้หรือคะ ขอที่ดินมาสักแปลงก็ได้ ถ้าราคาดีจะได้ขายเอาเงินมาแต่งงาน...’ ทว่าชายหนุ่มทำให้ไม่ได้แม้สักอย่างที่หล่อนออกอ้อน

และมณฑิราก็ไม่ได้ร้อนรอนกระวนกระวายที่จะแต่งงานกับเขา หญิงสาวเคยแสดงความเงืองอนเอาบ้างที่เขาไม่ตามใจ หากแล้วก็หาย หล่อกันมีสังคม มีเพื่อนชายมากหน้า แต่ละคนที่กณาทรู้เข้าใจก็เป็นคนมีฐานะดี ขับรถยนต์คันหรู มีตำแหน่งหน้าที่ดีๆ กันทั้งนั้น

เขารักให้เกียรติหล่อนเกินกว่าจะเรียกรวดหึงหวงหรือแสดง

ความหวาดระแวงให้หล่อนซัดเคืองใจ สิ่งที่เขาทำก็คือรักและอดทนตลอดมา
ฟ้ารุ่งจึงต้องถอนใจเมื่อได้รับคำตอบเพียงสี่หน้าขริมเฉย
หล่อนขยับตัว “ฟ้าจะต้องไปแล้ว”

อีกฝ่ายรับรู้ด้วยสี่หน้า

หล่อนรู้สึกว่างโหวงอยู่ในอก เขาช่างไม่เหลือเยื่อใยผูกพันแม้แต่น้อยนิด
อย่าว่าแต่ในเวลานี้ที่หล่อนรู้สึกว่าเขาอย่างเหลือเกิน

สามีของหล่อนไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นสามี เขาเหมือนนายจ้างเจ้าของบ้าน
ซึ่งมีหล่อนคอยดูแลให้ พีรัชต์คีต่อหล่อน แต่ไม่ได้รัก ฟ้ารุ่งเชื่อว่าเขามิ
‘บ้าน’ อื่น เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน

หล่อนเคยรู้สึกร้อนรุ่มริษยาหึงหวง หากแล้วมันก็ถูกกดด้วยความ
เจ็บปวดจนชา ที่เคยรู้สึกว่ารักหวงสามี ขณะนี้หล่อนไม่รู้เลยว่าจริงๆ ว่าหล่อน
รู้สึกอย่างไร

ราตรีเดินออกมาเมื่อได้ยินเสียงสนทนา “อ้าว ณาท”

ชายหนุ่มยกมือไหว้

“เพิ่งกลับบ้านหรือ เดี่ยวมาทานข้าวที่นี้ไหม หรือว่าจะทานกับคุณแม่”

“ไม่ละครับพี่ราตรี ขอบคุณ เดี่ยวผมจะไปข้างนอก”

“ไปหามณหรือ” ราตรีเปลือถาม แล้วก็ชะงัก อดหันมองฟ้ารุ่งไม่ได้

ชายหนุ่มตอบรับขริม ๆ “ครับ”

“ฟ้ากำลังจะกลับพอดี” หล่อนบอกพี่สาว “คุณณูริ จะมาถึงบ้าน
ประมาณสี่โมงเย็น ฟ้าควรจะอยู่ต้อนรับเวลาเขามา เพราะตอนนี้คุณพีรัชต์
ก็ไม่อยู่ด้วย”

หล่อนบอกลาชายหนุ่ม ด้วยความเจ็บปวดระคนอวรณ์ที่คล้ายจะถูก
กดบังคับไว้จนซาชิน มองตาเขาตรง ๆ พุดด้วยน้ำเสียงขริมเฉย “ฝากความ
คิดถึงให้มณด้วยนะคะ พี่ณาท”

ดวงตาสีเข้มคู่นั้นได้แต่มองตอบ เครื่องขริมระคนเจ็บปวดพอๆ กัน.....

รถยนต์รับจ้างแล่นส่วนออกมา เมื่อรถหยุดคนเล็กซึ่งเพิ่งได้รับการ
ล้างรถอย่างรีบด่วนของฟ้ารุ่งเลี้ยวเข้าประตูบ้าน หล่อนเคลื่อนรถไปตามถนน

ซึ่งตัดผ่านสนามหญ้าสีเขียวเรียบ แล้วจอดลงที่หน้าโรงเก็บ ชายหญิงคนหนึ่ง ยืนอยู่ในท่ามกลางกลุ่มกระเป๋าดินทางและหีบห่อข้าวของ ต่างมองฟ้ารุ่งไม่วางตา

หญิงสาวลงจากรถ สาวเท้าเดินเข้าไปหา หล่อนยิ้มให้ ทว่าสีหน้า และสายตาอันปราศจากความเป็นมิตรของอีกฝ่ายทำให้ต้องชะงัก

“คุณภริษาใหม่คะ”

ร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งแกร่งอย่างนักกีฬาขึ้นนั่งอยู่อย่างวางตน ภายใต้คิ้วเข้ม ยาวได้รูป ดวงตาขาวริ้วขาววาวดูสวยกว่านัยน์ตาชายกลับแฝงไว้ด้วยประกาย แข็งกร้าว เย็นชาและชิงชัง

ฟ้ารุ่งชะงักวับ “ฉันชื่อฟ้ารุ่ง”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่ายนอกจากสายตาเคียดขี้ผึ้งที่มองสำรวจอย่างน่า อึดอัด

“จะต้องรายงานตัวอีกเท่าไรถึงจะเข้าบ้านได้”

น้ำเสียงสะบักอย่างหงุดหงิดเป็นของฝ่ายหญิง สีหน้าขมวดมุ่นทำให้ ฟ้ารุ่งอดนึกเสียดายไม่ได้ คนสวยขนาดนี้ ไฉนไร้ความอ่อนโยนแล้งมารยาท และมิตรไมตรี

เจ้าหล่อนมีร่างสูงโปร่งได้ส่วนสัด สวมเสื้อคอกว้างสีครีมพับแขนไว้ ได้ข้อศอก สอดปลายไว้ภายใต้ขอบกางเกงขาสั้นเหนือหัวเข่าปลายกว้าง คม เสื้อเม็ดบน ๆ ถูกเปิดละไว้อย่างไม่สนใจ อดช่วงบนของเนินนูนซึ่งดูสมบูรณ์ เต็มที่ ช่วงขาเรียวยาวแข็งแรง ไม่มีถุงน่อง ทว่าผิวเนื้อสีน้ำตาลทองช่วงนั้น เนียนนวลอย่างหาที่ติมิได้

สาวรับใช้สองคนออกมายืนเมียงมอง ฟ้ารุ่งก้มมือเรียก พักหน้า ไปที่กองกระเป๋าดิน

“เชิญค่ะ” หล่อนกล่าวก่อนจะเดินผ่านคนทั้งสอง ขึ้นบันไดเตี้ยๆ ปลูกาด ด้วยหินแผ่นใหญ่ ผ่านลานระเบียงเข้าไปในบ้าน

“เนี่ยเธอคะ พี่สะใภ้ของคุณภู่” เสียงนั้นเหมือนจะพูดกันอยู่เพียงสอง คน ทว่าดูเหมือนคนพูดจะไม่สนใจหากคนอื่นจะได้ยินด้วย “อายุสักเท่าไร กันนะ พี่ชายคุณนี่คงเฝ้าถึงได้เอาคนรุ่นลูกหลานมาแต่งงานด้วย”

ฟ้ารุ่งก้าวเท้าเร็วกว่าปรกติเพื่อที่จะหนีให้พ้นเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ขณะ
ที่ชายหนุ่มถึงกับชะงักเมื่อมองเห็นภาพวาดขนาดใหญ่ของคุณหญิงผกา สตรี
เจ้าของบ้านผู้ล่วงลับ ซึ่งถูกตรึงอยู่ ณ จุดซึ่งเด่นสะดุดตาในห้องรับแขก เขา
ชะลอฝีเท้าที่เดินตามขณะหันดูภาพจนเหลียวหลัง ฟ้ารุ่งจึงต้องยืนรออยู่ที่เชิง
บันไดกว่าร่างทั้งสองจะตามมาทัน

หล่อนไม่ทันได้สนใจว่าชายหนุ่มมีสีหน้าผิดไป

หล่อนนำขึ้นบันได ไปยังชั้นบนโดยไม่พูดจา สตรีที่เดินตามหลังมอง
ค้อนให้ เสียงลงฝีเท้าหนักกว่าปรกติ “เซิดเหลือเกิน นี่ขนาดเพิ่งพบหน้านะ
ต่อไปจะเป็นยังไงละเนี่ย”

นั่นซิ ต่อไปจะเป็นอย่างไร ฟ้ารุ่งเองก็นึกสงสัย

ภุริเป็นเด็กที่เป็นปัญหา เขาเป็นปัญหาสำหรับทุกคน พ่อ แม่ เลี้ยง
ดูดีที่ห้อง และกับพี่ชายคนเดียว นั่นเป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งได้ยินมา.....

‘ไม่มีใครพูดกับเขารู้เรื่อง เขาไม่เคยรักใคร ไม่ฟังใครทั้งนั้น’ พีรัชต์
เคยพูดเช่นนั้น ดูเหมือนอารมณ์ของหนุ่มใหญ่จะพลุ่งพล่านขึ้นทุกครั้งทีพูดถึง
‘น้องชาย’ กระนั้นฟ้ารุ่งก็รับรู้อยู่ในความรู้สึกว่าสามี รักห่วงใยน้องชายต่าง
มารดาคนนี้ไม่น้อย เพียงแต่ไม่ได้พูดออกมาเป็นถ้อยคำที่ชัดเจนเท่านั้น

หญิงสาวเตรียมตัวไว้บ้างแล้วว่าจะต้องพบกับอะไร..... ผู้ชายวัยหนุ่มซึ่ง
พาลเกรงไม่มีเหตุผล คือร้อนและเต็มไปด้วยความเกลียดชัง..... เพียงแต่หล่อน
ไม่ได้คาดคิดว่าจะเพิ่มผู้หญิงแบบเดียวกันนั้นมาด้วยอีกคนหนึ่ง

ลูกบิดประตูโลหะชุบสีเข้มถูกจับหมุน แล้วประตูไม้สักสลักประณีต
ก็ถูกเปิดออก ห้องนอนกว้าง จัควางชุดตู้โต๊ะเตียงเข้ากัน ดูหรูหรากลมกลืน
ไปหมดทุกซอกมุม ฝ้าม่านหนาสีอ่อนซึ่งถูกออกแบบตัดเย็บติดตั้งอย่าง
ประณีต ถูกรูดกว้างออกจากกัน เข้ากันดีกับชุดผ้าคลุมเตียงและผืนพรมที่ปูอยู่
บนพื้นหน้าเตียง

อีกสองคนกลับไม่ยินดีปรีดาแต่อย่างใด “ขริมจ้ง น่าจะเลือกแนว
หวานๆ หน่อย ห้องก็เล็ก” แสงดาวบนพลาจเดินสำรวจเปิดปิดประตูตู้เสื้อผ้า
“นี่ถ้าวางทีวี ตู้เย็น เครื่องเสียงอะไรๆ เข้าไปหน่อย มีอีกอึดคืบห้องไป
หมดหรือ”

ฟ้ารุ่งนึ่ง แต่ครั้นใบหน้าเข้มคม ดวงตาวิริของฝ่ายชายหันมามอง นึ่งเหมือนคอยคำอธิบาย หญิงสาวจึงพูดว่า “คุณภริเคยอยู่ที่ห้องนี้ไม่ใช่หรือคะ แล้วฉันไม่ได้คิดมาก่อนว่าจะมีสภาพสตรีมาพักอยู่ด้วย”

“เราอยู่ด้วยกันมาตลอด” เสียงขัดตัวคเป็นของฝ่ายหญิง ดวงตากกลมโตในกรอบมาศคร่ำหนา วาววามอย่างขุ่นเคือง

ทว่าฟ้ารุ่งฝึกการระงับใจมาเป็นเวลานานแล้ว เริ่มตั้งแต่ห่อนอกหัก เพราะมฉจิราและกณาทเมื่อห้าหกปีก่อนนั้นแล้วกระมัง แล้วยังสภาพความเป็นอยู่ที่กดคันสาหัสหลังจากห่อนก้าวเข้ามาอยู่ที่นี้... คุณหญิงผกาเจ็บป่วย โศกเศร้าหงุดหงิดด้วยความทุกข์ทรมานในสังขาร บรรดาเพื่อนสนิท ญาติมิตร เจ้ายศเจ้าอย่างของท่านที่พากันมาเยี่ยมเยียน กับสามีที่เหมือนไม่ใช่สามี... ผู้ซึ่งบางครั้งแทบจะไม่กล้าสบตาห่อนเสียด้วยซ้ำไป

ห่อนจึงวางสีหน้าขริมเฉยได้ ในทุกสถานการณ์

“เราจะอยู่ด้วยกัน” เสียงขริมย่นย่น สีหน้าออกเคียดทำให้อาคเดาได้ว่าเขาไม่ได้รู้สึกชอบใจกับการเตรียมต้อนรับ อย่างตั้งใจดีของห่อน

หญิงสาวลอบถอนใจ เสียงพูดกลับราบเรียบ “ฉันเสียใจที่ไม่มีห้องว่างแล้ว นอกจากห้องซึ่งเล็กกว่านี้มาก เกรงว่าจะไม่ค่อยเหมาะะ”

“ห้องติดกันนี้ละ ของใคร ใหญ่ไหม” เสียงถามของฝ่ายหญิงยังวางตนอยู่ในระดับที่เหนือกว่า

“ใหญ่คะ คุณหญิงท่านเคยอยู่มาก่อนที่จะย้ายลงไปพักห้องข้างล่าง ท่านป่วยอยู่ตลอดสองปีที่ผ่านมา ต้องใช้รดเงิน แล้วก็มิใครต่อใครมาเยี่ยมอยู่เรื่อยๆ ก็เลยย้ายลงไป แต่ของของท่านยังอยู่ ห้องนั้นกับห้องนี้มีประตูเปิดติดต่อกัน แต่ว่าฉันเอาตู้ไซค์บอร์คสำหรับวางทีวีนี้มาตั้งบังไว้”

สีหน้าของชายหนุ่มยากที่จะอ่าน ฟ้ารุ่งไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะรู้สึกสาแก่ใจกับการที่ได้รับรู้ว่ามารดาเลี้ยง...ทุกข์ทรมานเจ็บป่วยอยู่ตลอดสองปีที่ผ่านมา.....ก่อนที่จะเสียชีวิต...

หญิงสาวไม่อาจล่วงรู้ว่า เขากำลังระลึกถึงครั้งหนึ่งในช่วงชีวิตวัยเยาว์ เมื่อถูกพามาอยู่กับมารดาเลี้ยงที่นี่ ประตูเล็กบานนั้นมักจะเปิดออก พาเอาร่างอันบอบบางภายใต้อาภรณ์หรู สีหน้าเย็นชา และประกายตาชิงชังเข้ามา

หาเขา คอยจับสำรวจไม่ว่าเขาจะทำอะไร ในยามค่ำคืน ดวงตาคู่นั้นไม่วายจับจ้องมองดู แม้ในยามที่เขาหลับในช่วงราตรี

มีครั้งหนึ่งซึ่งเด็กชายตัวเล็กผวาตื่นขึ้นด้วยฝันร้าย สิ่งแรกที่เห็นก็คือใบหน้าขริมเคียด ดวงตาคมกริบจับจ้องมองอยู่ ความตกใจทำให้ส่งเสียงกรี๊ดร้อง ผลก็คือมือบาง ๆ แต่ทรงพลังกดปิดปากจนจนเขาแทบหายใจไม่ออก เด็กน้อยคืนนั้นนอนนิ่งนานภายใต้มือที่บีบกดจับไว้ ชูคำรามให้เขาหยุดร้องให้ แล้วก็ตามด้วยฝ่ามือที่หวดตีลงมาไม่เลือกที่... ครึ่งแล้วครึ่งเล่า.....

ไม่บ่อยนักที่เขาถูกตีรุนแรง แต่ก็ไม่มีวันลืม มารดาเลี้ยงสร้างความรู้สึกกดดันบีบคั้นให้ตามมาเป็นเงาหลอกหลอน “เลื่อนไซค์บอร์คออก” เสียงสั่งห้วนทว่าแฝงกังวลประหลาด

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มอย่างแปลกใจ

“ดาวจัดการเองก็ได้ละ คุณภู ต่อไปจะจัดจะแต่งอย่างไรดาวจะทำให้” แสงดาวพูด “เราจะใช้ทั้งสองห้องเปิดต่อกันเลยนะคะ คนตายไปแล้ว ข้าวของจะเอาเก็บไว้ที่ไหนหรือให้ใครไปเสียก็ได้ ผู้หญิงแก่คนเดียวจะมีอะไรกันนักหนา”

“ถ้าคุณพี่รัชต์ไม่ขัดข้อง ฉันจะจัดการย้ายของให้”

“ทำไมจะขัดข้อง บ้านนี้ก็สิทธิ์ของคุณภูเหมือนกัน”

ฟ้ารุ่งนิ่ง ไม่คิดจะอธิบายว่าข้าวของที่ถูกทิ้งไว้ของมารดามีความหมายต่อพี่รัชต์เพียงใด หล่อนยังดูแลรักษาทุกอย่างไว้อย่างดี บางครั้งบางหนสามียังเข้าไปนั่งนั่งๆ ในห้องนั้น “ผมรู้มาก่อนแล้วว่าท่านจะอยู่อีกไม่นานทำไมผมถึงไม่ทำให้ดีกว่านี้นั้น”

หล่อนตอบเขาว่า “คุณทำดีที่สุดแล้วละ ไม่มีอะไรบกพร่องเลย ในส่วนที่คุณทำไม่ได้ ฟ้าได้ทำแทนให้แล้ว”

สาวใช้สองคนล่ำเลียงกระเป่าเดินทางขึ้นมาวางเรียง ฟ้ารุ่งขยับตัว “อยู่ช่วยคุณๆ จัดของก่อนนะ เล็ก นิด” หล่อนสั่ง หันมาพูดกับอีกฝ่ายเพื่อที่จะปลื้กตัวว่า “ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติมละก็บอกเด็กได้เลยคะ” แล้วก็เดินจากไปโดยไม่รอคำตอบ

อีกสองคนมองตาม แสงดาวทำดาวาวอย่างหงุดหงิด บ่นว่า “วางท่า...

ทำยังกับตัวเองเป็นเจ้าของบ้านอย่างนั้นแหละ”

ชายหนุ่มกลับไม่ได้ตั้งใจในเรื่องเดียวกัน เดินเรื่อยไปรอบห้อง ต่อสู้กับความรู้สึกบีบคั้นกดคั้นที่ตามมาหลอกหลอน เขารู้สึกเหมือนจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้... ต้องหันไปหยุดที่หน้าต่าง มองออกไปข้างนอก ใต้แผ่นฟ้ากับทิวทัศน์อันชวนทศนาเบื้องนอกเป็นทางออก

สนามหญ้ากว้าง เขียวสด ปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบงดงามกว่าที่เคยเห็น สมัยนั้นเขาได้แต่มองดู อยากจะวิ่งเล่นบนสนามนุ่มๆ เจกเช่นเด็กเล็กๆ แต่ก็ทำไม่ได้ อาจจะเพราะเขาไม่กล้าพอ ไม่มีความเบิกบานพอจะทำ หรือไม่ก็เพราะถูกห้าม เพราะว่า ‘มารดาเลี้ยง’ ไม่อาจทนเห็นเขามีความสุขได้

แสงดาวเริ่มเปิดกระเปาะ รือเสื่อผ้าออกมา เสียงบัญชาไม่ขาดระยะ ชายหนุ่มทอดตัวลงนอนบนเตียงและปล่อยให้เสียงและเงาร่างของทั้งสามเคลื่อนไหวอยู่นอกความสนใจ ขณะที่สองสาวไข่มองหน้ากันครั้งแล้วครั้งเล่า คุณผู้หญิงคนนี้เ็นช่างหงุดหงิดฉุนเฉียว เอาแต่ใจตนเองเหลือเกิน.....

2

ฟ้ารุ่งเพิ่งกลับออกมาจากห้องอาหาร เมื่อพบชายหญิงทั้งคู่ ทั้งสอง
 อาน้ำแดงตัวกันใหม่หลังจากที่ได้ขลุกอยู่แต่ในห้องจนค่ำ สีหน้าสดใสขึ้น
 ทว่าไม่ได้ลดความแปลกแยกไว้เนื้อถือตัวลงเลย

หล่อนพูดอย่างรักษาไมตรีว่า “อาหารตั้งโต๊ะแล้วนะคะ ไม่ทราบว่าจะ
 จะทานกันกี่โมงแล้วไม่รู้ว่าจะถูกปากไหม”

“แล้วทำไมไม่ถามก่อน” แสงดาววัดเสียง

หญิงสาวมองสันจมูกเล็กเชิดของอีกฝ่าย เสียงตอบไม่แสดงอารมณ์ขุ่น
 เคืองใดๆ “หากรับประทานไม่ได้ ต้องการอะไรเพิ่มเติมก็บอกเด็กได้ค่ะ”

หล่อนทำท่าจะเดินจาก เสียงขริมเข็ม ถามขึ้นว่า “เขายังไม่กลับรี”

ฟ้ารุ่งหันมามองชายหนุ่ม ใบหน้าคมเข้มเฉียบเฉย เขาไม่ได้ว่าเขามี
 ความรู้สึกอย่างไร “ยังคงคะ”

“ปรกติจะกลับกี่โมง”

“ไม่มีปรกติหรอกค่ะ” สีหน้าหล่อนเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง “กลับเมื่อไหร่
 ก็เมื่อนั้น”

“เขากลับมาทานข้าวบ้านทุกวันหรือเปล่า”

“อาเน่ไม่ได้ค่ะ คุณพี่มีงานมากเสมอ”

ดวงตาคมเฉียบมองเหมือนจับสังเกต ฟ้ารุ่งมองเมินไปเสีย แม้ความ
 ตั้งใจเดิมของหล่อนคือเป็นมิตร หากขณะนี้หล่อนกลับอยากให้เราหมดคำถาม
 เสียเร็วๆ

ดวงตาคู่นี้กลับจับมองนิ่งอยู่อย่างน่าอัศจรรย์ แสงดาวดึงแขนอย่าง

หญิงหงิด “มาเถอะคะ คุณงู”

“เชิญด้วยกันซิ” สีหน้าคนชวนมิได้ขึงเครียดเหมือนเคย หากก็ไม่ได้ทำให้คนถูกชวนรู้สึกปลอดภัยไปร่องพอจะรับคำ

“เชิญตามสบายเถอะคะ ฉันทยังไม่หิว จะทานทีหลัง”

“ชอบของเหลือ?” มุมปากภายในวงล้อมของไรหนวดเคราจางๆ ขมวดคล้ายยิ้ม เป็นยิ้มที่หญิงสาวรู้สึกว่าจะช่างเยาะหยันราวจริงใจจะก่อกวน หล่อนได้แต่ยิ้มขมริมนก่อนจะปลีกตัวจากโดยไม่ต่อปากต่อคำ....

หากไม่ได้หลับไหลไปด้วยฤทธิ์ยานอนหลับซึ่งฟ้ารุ่งเพ็งจะเริ่มลึกลงเมื่อแพทย์สั่งให้หลังจากคุณหญิงผกาซึ่งหล่อนมีหน้าที่ดูแลเสียชีวิตแล้ว ก็เป็นความเคยชินที่ฟ้ารุ่งจะต้องตื่นเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์ของสามีขับมาจอดที่ประตูรั้วในเวลาอันดี เสียงประตูอัลลอยด์เปิดโดยการบังคับจากภายในรถ และปิดตามหลังเมื่อรถคันนั้นถูกพาขับเคลื่อนมาจอดที่หน้าตึก

หล่อนมักจะนอนเงียบรอกอย แกล้งทำเป็นหลับ...

อีกครู่หนึ่งเขาก็จะเปิดประตูเข้ามาในห้อง ทำอะไรๆ กุกกัก อาน้ำ หากบางทีก็เพียงเปลี่ยนเสื้อผ้า ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากเตียงนอนข้างเคียงแล้วทุกอย่างก็กลับเงียบ

เขาจะหลับไหลไปอย่างรวดเร็ว หล่อนนอนลึมตา ฟังเสียงหายใจหนักๆ อังไอรุ่นจากเรือนกายซึ่งหล่อนไม่กล้าสัมผัส

สามี..... ฟ้ารุ่งจงนกับคำๆ นี้.....

ในคืนนี้หญิงสาวลุกขึ้นรอกอย หยุคมองสำรวจตัวเองที่กระจก ร่าบาง อยู่ในเสื่อนอนเนื้อหนาสีชมพูหลาย คอปิด แขนใหญ่ยาวคลุมข้อศอกมิดชิด รัดกุมในแบบของหล่อน ใบหน้าปราศจากการตกแต่ง ริมฝีปากบาง ผิวสีอ่อนคิ้วและดวงตาภายใต้กรอบขนตายาวหนาคมได้รูปสวยงาม

ฟ้ารุ่งเคยมองตัวเองนานๆ หล่อนขาดอะไร เหตุใดหญิงสาวในวัยเยาว์ซึ่งไม่น้อยหน้าใครในเรื่องของความสวยความงามจึงไม่อาจต้องคาดหวังใจสามี เหตุใดเขาไม่ปรารถนาที่จะเซซซิดพิศมัย ไม่มีความสัมพันธ์ซิดิใกล้ หล่อนได้เคยตระหนักมาก่อนเป็นอย่างดีว่าเขาก็เป็นชายชาติที่เต็ม ไปด้วยเลือดเนื้อ

ความต้องการและพลัง ช่วงเวลาที่ดีในระหว่างหล่อนและเขาช่างมีอยู่น้อยนิด จนกระทั่งฟ้ารุ่งไม่แน่ใจว่ามันเป็นความจริงหรือเป็นเพียงแค่ความฝันกันแน่

ความห่างเหินของสามีทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทางลบซึ่งทำร้ายจิตใจจนบอบช้ำ ใบหน้าอ่อนเศร้าซึมจนจนตาผู้คน แม้มิริมฝีปากระบายยิ้ม แต่ดวงตากลับสะท้อนความโศกศัลย์

เป็นบุคลิกลักษณะที่ไร้การเสแสร้ง...

ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวขึ้นมาตามบันได ฟ้ารุ่งเปิดประตู ต้อนรับด้วยรอยยิ้มอ่อน

“อ้าว ผมทำให้คุณตื่นหรือ ลูกขึ้นมาทำไม”

ร่างใหญ่ ทะมัดทะแมงภูมิฐาน เผยช่วงบ่ากว้าง ลำแขนใหญ่ ช่วงท้องคูดึงหนา เสริมความภูมิฐานแห่งวัยให้ดูดี

ฟ้ารุ่งหลีกเลี่ยงให้ก่อนจะปิดประตู “นอนแต่หัวค่ำ ก็เลยตื่นไวอะ” หล่อนแต่งปิ่นคำพูด

เขาถอดนาฬิกา แหวนเพชร และสร้อยคอทองคำเส้นใหญ่แขวนพระเครื่ององค์โปรดซึ่งเป็นของประจำติดตัวส่งให้ ฟ้ารุ่งเป็นผู้เก็บข้าวของทุกชิ้นเข้าที่ หล่อนดูแล หยิบจับเครื่องแต่งตัวราคาแพงลิปของสามีทุกชิ้น นาฬิกา ราคารถยนต์หลายแสนบาทหลายเรือน แหวนเพชรวงใหญ่หลายวง เพชรเม็ดโตเดี่ยว หรือบ้างเป็นเม็ดเล็กรายล้อมรอบเม็ดมณีมีค่า ไม่มีวงใดราคาต่ำกว่าแสนบาท

“คุณภริ มาถึงแล้วนะคะ”

“อ้อ งั้นหรือ”

“มี...ผู้หญิงมาด้วย...”

สีหน้าสามีแปลกใจ กิ่งไม่พอใจ “ไม่เห็นมันบอกให้รู้มาก่อน”

หล่อนได้แต่เงยบ

“พอกลับมาก็เริ่มเลย” เสียงบ่นไม่พอใจ “ผมไม่ว่าถ้ามันจะมีผู้หญิง แต่อย่างน้อยก็ควรจะให้ความเคารพกันบ้าง ไม่ใช่ก็จะทำอะไรก็ทำ”

“เขาอาจตั้งใจจะบอกทีหลังนะคะ บางทีพรุ่งนี้.....”

หนุ่มใหญ่กระแทกเสียงในลำคอ เดินเข้าไปในส่วนที่จัดเป็นห้องแต่งตัว

ถอดเสื้อผ้าวางพาดไว้ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

หญิงสาวตามไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบชุดนอนออกมาวางเตรียมให้ ได้ยินเสียงน้ำฝักบัวโปรยปราย ประตูเล็กสีอ่อนบานนั้นก็มิได้ปิดสนิทก็คั่นแต่ประการใด

ฟ้ารุ่งชำเลืองมอง

หล่อนต้องการอ้อมกอดของสามี ความรัก และความสัมพันธ์ในฉันทน์สามีภรรยา ทว่าหล่อนได้แต่รู้สึกต่ำต้อยไร้ค่าเพราะการละเลยไม่ใยดีของเขา และยังได้สร้างกำแพงจำกัดตนเองไว้จากความนึกคิดอันฟุ้งซ่าน

ชั่วครู่หนุ่มใหญ่ก็สวมเสื้อคลุมอาบน้ำด้วยวาใหญ่สีขาวสะอาดออกมา ผมผ้าเนื้อตัวยังมีหยาดน้ำพราว หญิงสาวหันหลังให้แก่สิ่งทำอะไรรู้ไปเรื่อยๆ ขณะที่เขาแต่งตัว ขวยเงินแปลกแยกเกินกว่าจะกล้ำมอง

เป็นหน้าที่ของหล่อนที่จะต้องจัดการกับเสื้อผ้าของเขา ตรวจสอบเอาข้าวของทุกชิ้นออกจากบรรดากระเป๋าและซอกมุมของเสื้อผ้ามาเก็บเข้าที่ เพื่อให้เขาสะดวกหยิบฉวยได้ในวันต่อไป สิ่งของเหล่านั้น ได้แก่บรรดาเศษเหรียญ ธนบัตร ปากกา กระดาษโน้ต และนามบัตรของใครต่อใคร หล่อนรวมมันไว้ในถาดโลหะมีลวดลายสลักเสลาอันสามีซื้อหามาจากต่างประเทศ หันไปหยิบเสื้อผ้าใช้แล้วลงตะกร้าซึ่งซ่อนอยู่ข้างในตู้

“มันว้ายังไงกันบ้าง” เสียงถาม

“ไม่ได้ว่าอะไรหรอกค่ะ... ยังไม่ได้พูดอะไรกันมาก”

“ดูมันไปก่อน...อีกหน่อย...”

เสียงพูดราวกับเขาได้กะการวางแผนอะไรต่างๆ ไว้บ้างแล้ว และน่าจะมิอะไรเกี่ยวข้องกับตัวหล่อนซึ่งเป็นคนในครอบครัวด้วย หล่อนหันมองอย่างรอกอย

“ผมจะให้นายภริตดูผลงานที่บริษัท ตระการ”

บริษัทตระการ คือที่ซึ่งฟ้ารุ่งเคยทำงานเป็นเลขานุการของเขาซึ่งมีตำแหน่งเป็นประธานกรรมการผู้จัดการและหุ้นส่วนใหญ่ หลังจากนั้น พีรัชต์ขอให้หล่อนออกจากงานเพื่อดูแลมารดาที่กำลังเจ็บป่วยของเขา แล้วหล่อนก็กลายมาเป็น ‘ภรรยา’ ซึ่งเป็นที่ยอมรับรู้จักกันแต่เพียงในคนหมู่เล็กๆ โดยไม่มี

ทะเบียนสมรสหรืองานจัดเลี้ยงใหญ่โตแต่อย่างไร

“คุณก็ช่วยเขาสักพัก หลังจากเข้าที่ตีแล้ว คุณควรจะทำอย่างอื่นที่ดีกว่า”

“ค่ะ” นั่นแหละหน้าที่ของหล่อน... ตอบรับ และเชื่อฟัง

“ผมเองมีงานอื่นรออยู่อีกหลายอย่าง คราวนี้จะได้หันไปทุ่มเททำให้เต็มที่”

ฟ้ารุ่งรู้เพียงผาดผืนเกี่ยวกับงานอื่นๆ ของสามี อะไรที่เขาไม่บอก หล่อนก็ไม่เคยซักถาม ไม่ถามแม้แต่สิ่งทีหล่อนอยากรู้อย่างจริงจังจ้อ “งานอะไรที่คุณจะให้ฟ้าช่วยทำ” งานอะไรที่จะทำให้หล่อนได้อยู่ใกล้เขา ได้รับผิดชอบ ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจ กำลังมันสมอง เพื่อให้เขาชมเชยและภาคภูมิใจ

“โครงการที่ภูเก็ตก็เริ่มแล้ว ผมถึงต้องเดินทางไปมาอยู่ตลอดเวลา ช่วงนี้ยังสำคัญมาก ทิ้งไม่ได้เลย”

ตาสบตา พีรชต์ชะงักกับประกายตาแววอนที่มองจับจ้องอย่างรอฟังทุกถ้อยคำ เขามองหล่อนนั่งอยู่ราวผลอไพล... อย่างที่มักจะทำในเวลาทีผลอตัว... ฟ้ารุ่งอยากจะอ่านสามีให้ออก อยากรู่ว่าเขาคิดอะไร รู้สึกอย่างไรกับหล่อน สีหน้าอ่อน ดวงตาจริงจังเช่นนี้มีมิใช่หรือที่หล่อนปรารถนาจะเก็บไว้นานเท่านั้น หากที่เป็นอยู่ที่เพียงภาพที่ฉายล่อตาเพียงชั่วครู่แล้วก็จางหาย หล่อนยิ้มให้

สามีเดินเข้ามาหา ใกล้จนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่ที่เพิ่งถูกล้างออกจากร่างไม่นานก่อนหน้า หญิงสาวรู้สึกถึงอาการเต้นระทึกของหัวใจ ซึ่งผิดปกติขึ้นในทันที

มือใหญ่แตะลงที่ใบหน้า เสียงถามอ่อนโยน “อยากไปอยู่ที่ภูเก็ตด้วยกันไหม”

“อยากค่ะ” อาการตอบรับจริงใจ “ให้ฟ้าช่วยทำงานก็ได้”

ชายหนุ่มยิ้ม มือทั้งสองเคลื่อนไปโอบอยู่รอบแผ่นหลัง “คุณคงเหงามากสินะ”

“ไม่เหงาถ้าอยู่กับคุณค่ะ”

ชายหนุ่มดึงหล่อนเข้าปกอด อาการคลึงเคลื่อนที่แผ่นหลังนุ่มนวล ฟ้ารุ่งระบายลมหายใจ รู้สึกผ่อนคลาย อบอุ่นเป็นที่สุด ประกายแห่งความหวัง

อันลมแล้งถูกจุดขึ้นในใจอีกครั้ง

หล่อนหวังอยู่เสมอ ที่จะได้ครอบครองสามีเฉกเช่นภรรยาทั้งหลาย
หวังที่จะทำลายสิ่งขวางกั้นอันมองไม่เห็นในระหว่างเขาและหล่อน

“ให้ฟ้าทำอะไรก็ได้ อยู่ที่ไหนก็ได้”

อย่างช่วยไม่ได้ เกร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคร่ำเข้มของใครอีกคนทาบชัด
ขึ้นในความรู้สึก ใครผู้ซึ่งติดตาม สร้างความเจ็บปวดลึกๆ อยู่ไม่สร้างซา ...ให้
ฉันทำอะไรก็ได้ เป็นอะไรไปก็ได้ ขอเพียงได้อยู่กับพี่ณาท..... หล่อนเคย
คร่ำครวญภาวนากับตนเองเช่นนี้เมื่อนานมาแล้ว มาในบัดนี้ซึ่งหล่อนลบความ
ปรารถนาเดิมนั้นออกจากใจ ใครผู้นั้นก็ยังไม่วายติดตามรบกวณลึกๆ อยู่ใน
ความนึกคิดอันบอบช้ำ

สัมผัสที่แผ่นหลังหยุดชะงัก สามีเพียงกอดหล่อนไว้ ฟ่ารุ่งได้ยินเสียง
ทอดถอนใจ อีกครู่ มือใหญ่ก็จับแขนหล่อนดันร่างให้ห่างออก

เขาหลบตาอันฉายแววผิดหวังไม่เข้าใจของ ‘ภรรยา’ เสียงพูดห้วนไหว
“ไปนอนเถอะ ฟุ่งนี้ผมต้องไปแต่เช้า เครื่องบินออกเจ็ดโมง ผมต้องไปถึง
สนามบินก่อนหกโมงเช้า”

ร่างหนาที่บผละจากไป ทิ้งฟ้ารุ่งให้ยืนเค็งคว้างอยู่คนเดียว

หล่อนมีนง ผิดหวัง และเจ็บปวด

แต่นี้ไม่ใช่เพิ่งจะเกิดขึ้น ตลอดเวลาดูเหมือนสามีจะพยายามจำกัด
ตัวเองจากหล่อน เขาหลีกเลี่ยงหล่อนอย่างจงใจ ทั้งที่ไม่เคยแสดงความชิงชัง
รังเกียจ

ฟ้ารุ่งรู้สึกเจ็บปวด

หล่อนเฝ้าถามตัวเองเสมอ หล่อนมีอะไรผิดแผกจากหญิงอื่น มีอะไร
ที่สามีไม่อาจยอมรับได้ หากทว่าหญิงสาวกลับกล่าวคำตอบ และยิ่งกล่าวว่าเขา
จะส่งหล่อนกลับออกไปยังโลกแห่งความเจ็บช้ำว่าเหวที่หล่อนหนีมา

หญิงสาวมองสามีนอนลงที่เตียงของเขาซึ่งตั้งอยู่ชิดกับเตียงของหล่อน
ดูเหมือนเขาจะไม่ต้องการสนใจอะไรอื่นอีก

อย่างเลื่อนลอย ฟ่ารุ่งหันมาหยิบถาดโลหะที่เพิ่งวางลงบนตู้เตียงเมื่อครู่
เพื่อที่จะจัดการกับข้าวของของสามีให้เข้าที่ทาง อะไรบางอย่างรวมอยู่ใน

บรรดาลิ่งของ มันส่งประกายต้องตาจนทำให้ฟ้ารุ่งต้องหุบขึ้นดู ข้างหนึ่ง
ของต่างหูสตรี... อัญมณีสีแดงสดซึ่งล้อมไว้ด้วยเพชรเม็ดเล็กแพรวพราว

ดวงตาจื่อเศร้าวาววับขึ้นด้วยความสะเทือนใจ

....ของใคร ?

เขามีหญิงอื่น ฟ้ารุ่งรู้สึกเช่นนั้นมานานแล้ว แต่จะถามก็ไม่กล้า

หญิงนั้นย่อมต้องมีความสำคัญต่อเขาลิ้นเหลือ และ ‘เธอ’ ต้องเป็นผู้
มาก่อนอย่างแน่นอน มิฉะนั้น นับแต่เริ่มแรกของความสัมพันธ์มาจนบัดนี้
เขาคงไม่ทำตัวห่างไกลราวกับ ...ขอบฟ้ามากัน ป่าไม้มาบัง.....

ฟ้ารุ่งแทบไม่ได้หลับตลอดคืนนั้น หญิงสาวได้แต่นอนมองรูปร่างของ
สามีหลับสนิทอยู่ในนิทรา เสียงพ่อนลมหายใจสม่ำเสมอ ใบหน้าสะอาดดูสงบ
อ่อนคลาย

เขาแทบไม่ได้เปลี่ยนไปจากเมื่อสามปีก่อน เมื่อหล่อนพบในวันเริ่ม
ทำงาน ‘เจ้านายใหญ่’ ซึ่งหนุ่มแน่นและสามารถ หล่อนคือเลขานุการคนใหม่
ของเขา

ในเวลาทำงาน เขาช่างเอาการเอางาน มีระเบียบวินัย เมตตาและ
ยุติธรรม ไม่เคยกุกกักหยอกล้อเกี้ยวพาหรือถือโอกาสกับพนักงานหญิงคนใด
เลย พนักงานสาวสวยหลายคนพยายามแสดงท่าทีให้เห็น ด้วยเป็นที่รู้กันว่า
เจ้านายใหญ่ยังเป็นโสด ทว่าเขาจะตอบสนองจนเกินขอบเขตก็หาไม่ แม้ว่า
นอกเวลาทำงานจะมีอยู่บ้างที่ชายหนุ่มจะพาผู้อ่อนอาวุโสทั้งหลาย ไปทาน
อาหารค่ำแบบตามสบายเพื่อกระชับความสัมพันธ์และผ่อนคลายความเครียด
จากภาระการงาน เขาดีมีสุราด้วย พุดเล่น เต็มร่า หัวเราะหัวใคร่ ทว่าไม่มี
อะไรมากไปกว่านั้น

ฟ้ารุ่งจำได้ถึงความรู้สึกอบอุ่นประหลาดที่วาบขึ้นในใจเมื่อใดก็ตามที่
พบว่าดวงตาคู่นั้นจับอยู่ที่หล่อน บ่อยครั้งที่เขาทิ้งสายตาดูอยู่นานกว่าปรกติ จน
หล่อนต้องเป็นฝ่ายหลบและซ่อนความขวยเขินอันเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อ
นอกเวลางาน เสียงพุดคุยซักถามอ่อนเอื้อ ใบหน้าเคร่งขรึมอยู่เป็นนิจกลับ
ระบายด้วยรอยยิ้มเป็นกันเอง

ฟ้ารุ่งคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้นเหลือเกิน...

วันหนึ่ง ก่อนกำหนดการเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งชายหนุ่มไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็นคณะเดินทางสำรวจตลาดซึ่งมีผู้ใหญ่ในระดับรัฐมนตรีร่วมเดินทางด้วย ฟ้ารุ่งเป็นผู้หนึ่งซึ่งช่วยเขาจัดเตรียมสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับงานอันจำเป็นต้องนำติดตัวไป ในระหว่างตระเตรียมงานอยู่นั้น เจ้านายพูดถึงแต่คุณหญิงผกาอย่างกังวล

“ผมเป็นห่วงคุณแม่ คุณดูแลเก่าแก่ลาออกไปเมื่อเดือนก่อน พ่อเขาตายเลยต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัดไปทำศพแล้วก็จัดการเรื่องมรดกอะไรของเขานางพยาบาลที่จ้างมาใหม่ไม่มีใครอยู่นานเกินเจ็ดวันเลย นี่เปลี่ยนมาสี่คนแล้ว”

ฟ้ารุ่งเสนอตัวด้วยความอารี “ฟ้าจะช่วยอะไรได้บ้างไหมคะ ฟ้าแวะไปดูแลท่านบ้างก็ได้นะคะ”

“ชอบใจมาก แต่....ไม่รู้ซี...” พีรัชต์ลั้งเล มองหล่อนอย่างครุ่นคิด กลัวว่าหล่อนจะ ทนมารดาเขาไม่ได้เช่นเดียวกับคนอื่นๆ “เอาอย่างนี้ดีกว่า ผมจะลองพาคุณไปพบคุณแม่ หลังจากนั้นถ้าคุณรับไหว และถ้าคุณแม่ท่านยอมรับคุณ ผมก็จะสบายใจมากทีเดียว”

ภาพเลขานุการสาวติดตามผู้จัดการใหญ่ออกจากบริษัทเกือบทุกวี่วัน กลายเป็นเรื่องสนทนาติดปากคนในบริษัท จนกระทั่งฟ้ารุ่งลาออกแล้วย้ายตัวเองเข้าไปพักอาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ของชายหนุ่มในฐานะผู้ดูแลคนใหม่ของคุณหญิงผกา...

ฟ้ารุ่งคนเดียวรู้ว่าเหตุผลที่หล่อนโยกย้าย ไม่ใช่เพราะความโอ้อาของคฤหาสน์ ไม่ใช่เงินค่าจ้างจำนวนมากกว่าสองเท่าของเงินเดือนที่เคยได้รับจากบริษัท ไม่ใช่รถยนต์ส่วนตัวที่นายจ้างใจดีจัดมาให้ และไม่ใช่ความคิดคาดหวังที่จะได้ครอบครองกายใจของชายหนุ่ม เพียงแต่การย้ายออกจากบ้านของพี่สาวคือทางออกเดียวที่หล่อนมองเห็นและต้องการอย่างที่สุด บ้านอันเคยอบอุ่นกลับอืดอืดอ้างว้าง.. หล่อนไม่อาจอยู่ได้อย่างปลอดภัย โปรงเข็ดหน้า ได้แต่รู้สึกอึดอัด ต่ำต้อยและอับอาย คอยแต่ระแวงหวั่นไหวว่าใครๆ จะพูดถึงหล่อนอย่างไรในเรื่อง ‘พี่ณาท’

ที่ร้ายที่สุด หล่อนเกลียดที่ตัวเองคอยแอบดูกณาท แล้วได้แต่เจ็บปวด

หล่อนยิ่งเจ็บปวดเมื่อรู้สึกว่าเขาเกลียดหล่อน และมณฑิราเพื่อนรักของหล่อนคือคนที่เขารักมากที่สุด

เวลานั้น หล่อนต้องคอยหลบหน้าประการ พี่เขยซึ่งอยู่ภายในบ้านเล็กหลังเดียวกัน ไม่ยอมเข้าไปในบ้านหลังใหญ่อีกเลยทั้งที่เคยวิ่งเข้าออกรวากับเป็นบ้านของตัวเอง ไม่กล้าพบหน้าคุณทัศนีย์มารดาของกณาท ต้องคอยหลบและรู้สึกอึดอัดเมื่อพบเห็น กนิษฐ ธิดาและภคินี พี่สาวทั้งสามของชายหนุ่ม ผู้ซึ่งดูเหมือนจะไม่ยอมจบความบันเทิงใจในการพูดหยอกล้อยั่วเย้าให้หญิงสาวได้รู้สึกอับอาย

บาดแผลในหัวใจไม่จงหายง่ายๆ พี่ารุงรู้สึกกดดัน โดดเดี่ยว แผลกแยกและขมขื่น อยากจะหนีออกมาเสียให้พ้นนานแล้ว พอพี่รัชต์ยื่นข้อเสนอแกมขอร้องให้ย้ายไปอยู่ที่บ้านของเขาเพื่อดูแลคุณหญิงผกา หล่อนก็ตอบรับโดยไม่อิดเอื้อนลังเล รวดเร็วจนชายหนุ่มนึกฉงน แล้วยังความอดทนที่หล่อนมีต่อหญิงสูงวัยที่เจ็บป่วยอารมณ์ร้าย... พี่รัชต์ได้แต่นึกกังขา พี่ารุงไม่เคยอธิบาย แม้หล่อนจะรู้ว่าชายหนุ่มเข้าใจว่าหล่อนทำทุกอย่างเพราะมาดหมาย ความเห็นใจจากตัวเขาโดยเฉพาะ

‘เปิดม่านหน้าต่าง....แม่ฟ้า...อี๊ดอ๊ดจะแย่อยู่อแล้ว อะ ไรใจคอเธอจะขังฉันอยู่ในห้องยังกับคุกมีคตินี้ะหรือ’

เสียงกระซกกระชั้นหูคดด้วยพิষแห่งสังขารอันไม่เที่ยงแท้ของคุณหญิง เมื่อแรกก็หนักหนาสาหัสสำหรับหญิงสาว หากเมื่อหัดข่มใจและให้อภัยหลายๆ ครั้งเข้าก็เคยชิน อีกครู่เดียวหลังจากคำสั่งแรก คำสั่งที่สองอันมีน้ำหนักเสียงพอกันก็ตามมา

‘แสงจ้าเกินไปแล้วนะยะ หล่อน ปิดม่านหน้าต่างเสียที’

ถึงอย่างไรพี่ารุงก็เชื่อว่าคุณหญิงไม่ใช่คนใจร้าย หากเธอจะเคยร้ายอยู่บ้าง ก็คงเป็นเพราะความรักหวงแหนในบิดาและสามีซึ่งต่างก็มีภรรยาสองคน ความหยิ่งทรนง ทิฐิมานะ กับนิสัยว่าวมมูทะลุที่ไม่เคยถูกกล่อมเกล่า ในยามเยาว์วัย คุณหญิงเป็นพี่ใหญ่ เป็นลูกสาวคนเดียวของภรรยาหลวงของบิดา ทุกคนในบ้านรวมไปถึงผู้ให้กำเนิดให้ความยำเกรงเธอเพียงคนเดียว นั่นเป็นสาเหตุให้เธอแกร่งกล้าคู่คั่นคุณบุรุษหัว

ในยามอ่อนล้า เธอกลับเป็นสตรีชราผู้ปลงตกกับความไม่เที่ยงแท้ของชีวิต สตรีผู้หวาดกลัวต่อผลแห่งกรรมอันเธอเคยกระทำไว้

‘อะไรหนอมามังตาฉัน ทำให้เห็นผิดเป็นชอบอยู่ร่ำไป’ เธอเคยรำพึงกับฟ้ารุ่ง ‘ฉันไม่เคยใจอ่อนกับน้ำตาของใครเลย ไม่เข้าใจความทุกข์ตรมของคนอื่น ฉันรู้้อย่างเดียวว่า ใครก็ตามทำให้ฉัน โกรธ ฉันจะตอบแทนอย่างสาสม’

หญิงชราเคยทอดตามองฟ้ารุ่ง พูดยังใคร่ครวญเศร้าซึม

‘ฉันไม่มีอะไรเหมือนเธอเลยเมื่อตอนอายุเท่ากัน ไม่สวยไม่งาม ไม่อดทน ไม่สงบเสงี่ยมเยียมตัว บางทีถ้าฉันมีเหมือนเธอแม่สักนิด ฉันอาจจะมีความสุขมากกว่านี้’

แม้จะมีนางพยาบาลคอยช่วยฟ้ารุ่งดูแลใกล้ชิด ทว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาที่หญิงสูงวัยไม่ได้จมอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาหรือพิษแห่งโรคภัย เธอจะแปรปรวนไปในทางอารมณ์ร้าย วันเวลาของฟ้ารุ่งภายในคฤหาสน์อันโอฬารจึงผ่านอย่างเชื่องช้าเคร่งเครียด ยามเมื่ออยู่คนเดียว ฟ้ารุ่งต้องรำไห้ด้วยความอัดอั้นเดียวดายเสมอ.....

คืนนั้น..... พายุฝนโหมกระหน่ำ ฟ้าคำรามไม่ได้ขาดระยะ เสียงฟ้าผ่าที่ดังกึกก้องครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้หญิงสาวห้วงกังวลว่าคุณหญิงผกาจะตกใจเสียขวัญ แม้หญิงพยาบาลผู้คอยดูแลจะมีที่หลับนอนอยู่ที่มุมหนึ่งในห้องเดียวกัน ฟ้ารุ่งก็ลุกจากที่นอนลงบันไดมาหา คุณหญิงตื่นอยู่ด้วยอาการขวัญเสียจริงๆ กำลังจิตกำลังใจอันอ่อนลงพร้อมๆ กับสังขาร ทำให้เธอมักจะฝันร้ายอยู่เสมอ

‘ฉันเกลียดเสียงฟ้าร้องเหลือเกิน มันช่างน่าหวั่นกลัวจริงๆ’ เธอพิมพ์ฝ่ามือพอมเกร็งยึดผ้าห่มซึ่งปิดขึ้นมาถึงลำคอ ไว้แน่น

‘มันเป็นเรื่องของธรรมชาติเท่านั้นค่ะ คุณหญิง เราอยู่ในบ้านแท้ๆ ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด’

‘เธอเป็นคนดีจึงไม่กลัวอะไร’ หญิงสูงศักดิ์พูดเสียงแหบแห้ง พักหน้าช้าๆ ‘จริงๆ ฉันยืนยันกับเธอได้ คุณความดีของแต่ละคนเป็นบุญกุศลที่จะรักษาตัวของเขาเอง อย่างน้อยก็ทำให้มีกำลังใจแข็งแกร่ง เท่านั้นที่พอแล้วที่จะเอา

ชนะทุกอย่าง’

เสียงฟ้าคำรามสงบลงแล้วเมื่อคุณหญิงผกาหลับอีกครั้ง ฟ้ารุ่งพาตัวเองกลับขึ้นห้อง ช่วงบันไดสว่างพอประมาณ หากทางเดินกลับมืดสลัว หล่อนเกือบจะส่งเสียงร้องเมื่อเงาทึบในชุดนอนสีอ่อนสะอาดเคลื่อนออกมาจากเงามืดจนประชิดตัว มีออรันผ่าวแข็งแรงจับแขนทั้งสองของหล่อน แสงฟ้าวาบสะท้อนให้เห็นใบหน้าคมอ่อนขริม ปรกกายตาอ่อนโยนรุ่มร้อน...

ไม่มีเสียงใด ๆ นอกจากดวงตาตระหนกที่จ้องมองตอบ ราวเหยื่อน้อยจ้องมองนายพราน วงแขนแข็งแรงอบอุ่นที่โอบกระชับ คล้ายจะเติมส่วนที่ขาดหายที่หัวใจอ้างว้างของหล่อนโหยหา.. ปรกกายตาขริมอ่อนโยนวิงวอนเกินกว่าหล่อนจะปฏิเสธต่อต้าน ดวงหน้าอันประดับด้วยริ้วรอยแห่งชายชาก้มลงมา ฟ้ารุ่งยังได้กำซาบซบกลิ่นลมหายใจจรนรดใบหน้า สัมผัสที่หล่อนไม่เคยลิ้มลองมาก่อน...

หล่อนลืมหิ้วตัวราวถูกมนต์มายาสะกดให้ยอมตามอย่างหมอบราบคาบแก้ว.....

ไม่มีการคร่ำครวญหวนหาสิ่งอันสตรีพึงหวงแหน ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่าจะเสียดายความบริสุทธิ์ผุดผ่องไว้เพื่อใคร ในเมื่อชายในดวงใจของหล่อนได้อันตรายหายไปเนิ่นนานมาแล้ว หล่อนบอกตัวเองว่า เขาผู้นี้แหละ คือผู้ที่หล่อนจะยอมมอบกายถวายชีวิตให้ ผู้ที่จะจุดประกายให้แก่ชีวิตหล่อน โอบกอดหล่อนให้พ้นจากความอ้างว้างเดียวดาย...

ที่ว่าหลังจากคืนนั้น คนที่ดูเหมือนจะเสียใจกลับกลายเป็นพิริชต์.....

ชายหนุ่ม ยังคงปฏิบัติต่อหล่อนด้วยความสุภาพนุ่มนวล หากแต่พยายามหลบลิ้นหน้าเท่าที่จะทำได้ ยามเมื่อเขาและหล่อนอยู่ด้วยกันต่อหน้าคุณหญิงพิริชต์จะกล้าสบตาหญิงสาวตรงๆ ก็หาไม่

บ่อยๆ ที่หญิงสาวเผลอเผลอมองเขาด้วยสายตาดัดพ้อ น้อยใจ คุณหญิงผกากลบสังเกตเห็น..... ในวันหนึ่งซึ่งฟ้ารุ่งไม่ได้นึกฝัน หญิงสาวก็ได้รับคำถามอันคาดไม่ถึง ‘เธอรักพิริชต์ไหม... บอกฉันมาตามตรงนะแม่ฟ้ารุ่ง’

ฟ้ารุ่งตกใจ หลังจากอีกอึก หญิงสาวก็ตอบรับด้วยสีหน้าซีดเผือด

เสียงที่ลอดจากริมฝีปากบางเฉียบ สีหน้าขริมเคียด กลับทำให้แปลก

ใจ ‘เธอแน่ใจไหมว่าจะดูแลพี่รัชต์ตลอดไป ไม่ว่าเขาจะทุกข์หรือสุข มั่งมีหรือยากจน หนุ่มแน่นแข็งแรงหรือแก่ชราเจ็บพิการเหมือนอย่างฉัน’

หญิงสาวนั่งเงียบ ดวงตากระด้างยังจับมอญอย่างคาดคั้นไม่เลิก

‘หากคิดฉันตอบรับ คุณหญิงจะเชื่อหรือคะ’

‘การตอบรับนั้นไม่ยาก ฉันรู้..... แต่นั่นก็แน่ใจว่าเธอจะทำ ฉันเชื่อว่า คุณคนไม่ผิด’

หากทว่าวิธีที่เธอขอร้องแกมบังคับลูกชายเป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งไม่ปรารถนาอย่างที่สุด ‘แม่ขอร้องนะพี่ ทำเพื่อแม่สักครั้ง แต่งงานกับแม่ฟ้า ขอให้แม่ได้เลือกลูกสะใภ้ของแม่เองเพื่อที่แม่จะได้นอนตายตาหลับ... ผู้หญิงคนนี้แม่เลือกให้แก่ แม่อยู่มานาน เชื่อแน่ว่าคุณไม่ผิด’

การขู่ขออย่างไม่ใคร่ถูกระเบียบพิธีจัดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีงานเลี้ยงเล็กๆ ในระหว่างญาติพี่น้องไม่กี่คนของหล่อน ญาติสนิทบางคนของเขาและเพื่อนๆ ไม่กี่คนของคุณหญิง แล้วทุกอย่างก็กลับไปอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง ‘สามี’ ของหล่อน กระทำตัวราวหนูน้อยขี้อาย เขาพยายามหลบลิ้นหนีหน้า อ่างธุรกิจ การงาน อ่างเพื่อนๆ ที่จะปลื้กตัวจากหล่อน

เป็นเวลานานนักหนา สิ้นเปลืองน้ำตาและหัวใจจนไม่อาจนับ กว่าฟ้ารุ่ง จะทำใจให้ยอมรับ และเคยชินกับชีวิตแต่งงานอัน โดดเดี่ยวเดี๋ยวคายนี้อี้ได้.....

3

เช้าวันแรกหลังจากหลายปีที่จากไป ชายหนุ่มตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกโล่งใจ ไม่คิดว่ากลางคืนในบ้านหลังนี้ในห้องอันเคยให้ความรู้สึกบีบคั้นกดคั้น กลับผ่านพ้นอย่างง่ายดาย

ฟ้ายังไม่สว่าง ทว่าเขารู้สึกสดชื่น ตาสว่างเต็มที่

ชายหนุ่มยกท่อนแขนขวามือของแสงดาวที่ทอดขวางผ่านลำตัวออกวางข้างกายอย่างแผ่วเบา ในขณะที่สิ่งที่ทำให้รู้สึกอึดอัด ก็คือท่อนแขนอันเคยให้ความอบอุ่นมาก่อนนี้แหละ

เขาพบแสงดาวเมื่อสามปีก่อน แสงดาวไปอเมริกาเพื่อเรียน แต่กลับไม่ได้เรียนอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ทางบ้านของหล่อนส่งเงินให้บ้างไม่ให้บ้าง ชายหนุ่มจึงต้องอดหนุนจนเจือ เงินทองที่ส่งไปให้เขานั้นนับว่าพอเพียงสำหรับสองคนหากจะใช้อย่างมัธยัสถ์ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่พอเขาตามใจหล่อนก็ทำให้ต้องอยู่กันอย่างอับจนจนกว่าเงินก้อนใหม่จะถูกโอนไปให้ตามกำหนด นั่นทำให้แสงดาวพูดอยู่เสมอๆ ว่า “เราลำบากมาด้วยกันนะคะ คุณหนู เราทนอดทนอยากมาด้วยกัน เวลานี้คุณหนูสบายแล้ว อย่างทิ้งดาวนะคะ”

เขาไม่อาจคัดค้านให้หล่อนเสียใจว่าเขาไม่เคยมีความจำเป็นที่จะต้องพาตัวไปพบกับความยากจนลำบากซึ่งเขาไม่เคยพบก่อนรู้จักกับหล่อน ความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือแสงดาวช่วยให้เขาพ้นจากความรู้สึกเปลี่ยวดายคับข้อง สิ่งที่หล่อนหยิบยื่นให้และพาเขาไป นำสีสรรที่น่าอภิรมย์มาคลอบเคลือบความขมขื่นในหัวใจได้ส่วนหนึ่ง

เมื่อแสงดาวขอตามกลับมาอยู่ด้วย เขาก็ตอบตกลง เพียงต้องการให้คน

ทางนี้ไม่พอใจ ไม่ว่าจะใครก็ตาม ด้วยความรู้สึกต่อต้านเคื่องแค้น กระทั่งอาจจะ
จะเป็นวิญญานของมารดาเลี้ยง...หากว่าจะมีอยู่จริง....

ร่างสูงที่มีหลังไหล่แข็งแรงเดินลงมาที่ห้องข้างล่าง ทุกอย่างยังคงอยู่ใน
ในความเงียบ ชายหนุ่มหยุดยั้งที่หน้าภาพเขียนขนาดใหญ่ของมารดาเลี้ยง ภาพ
ส่วนใบหน้าของสตรีสูงศักดิ์เฝ้าอยู่ใแสงสลัว อารมณ์ที่เห็นเพียงช่วง
ครึ่งบนลำตัวเป็นชุดไทยเดิม อัญมณีประดับทั้งต่างหู สร้อยคอและเข็มกลัด
ชิ้นใหญ่ล้วนดูสูงค่า

ชายหนุ่มมองตอดวงตาเล็กรีซึ่งมองตรงออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน
ริมฝีปากบางเฉียบของสตรีในภาพปิดสนิท สีหน้าเย็นชาไม่ผิดไปจากที่เคยเห็น
ในยามมีชีวิต แม้จิตกรผู้วาดจะพยายามทำให้มันดูอ่อนโยนลง หากยังไม่อาจ
ลบเลือนแนวกระด้างของสีหน้าออกไปได้

เขายิ้มให้อย่างเยาะหยัน “แม่ใหญ่จะเต็มใจต้อนรับหรือไม่ก็ตาม แต่ผม
ก็มาอยู่ที่นี้แล้ว ผมจะอยู่ที่อยากอยู่ และจะไปไหนทุกขณะที่อยากจะไป...
ในที่สุดมันก็เพียงเท่านั้นเอง ทุกคนจบลงที่ความตาย แม่ใหญ่เปลืองจิตใจ
เปลืองชีวิต เกลียดชังเราแล้วแม่ใหญ่ได้อะไรนอกจากความตาย...กับความ
เกลียดชังของผมและลูกหลานของผม ครอบงำที่ผมยังมีชีวิตอยู่ ครอบงำ
ที่ภาพของแม่ใหญ่ยังอยู่ให้เห็น ผมจะบอกพวกเขาต่อไปและต่อๆ ไป จะไม่มี
มีคำว่าเคารพรัก นอกจากชิงชัง...”

เงียบ ร่างสูงยืหนึ่ง ดวงตาแวววาวสะท้อนความขมขื่นระคนทำทนาย...
เสียงเคลื่อนไหวจากด้านหลังของตัวตึกทำให้รู้ว่าสาวใช้กำลังจะเข้ามา
ในบริเวณ ชายหนุ่มขยับตัว ครั้นหันมตัวจากภาพวาด ก็ถึงกับสะดุ้งเมื่อพบ
เข้ากับร่างซึ่งนั่งเงียบอยู่ในอ้อมอุ้มของเก้าอี้นุ่มซึ่งถูกความมืดบดบังเสียสนิท
เมื่อครู่ก่อน แสงเรืองรองที่ค่อย ๆ กระจ่างขึ้นทีละน้อยลอดผ่านบานกระจก
ทำให้เห็นร่างในชุดนอนสีชมพูกุหลาบ ใบหน้าในกรอบผมสีน้ำตาลเข้ม
ปรากฏดวงตาดำใหญ่โอโรยเศร้าซึม

“มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้” เสียงขุ่นถามอย่างไม่พอใจ ทว่าอีกฝ่ายจะ
โกรธตอบก็หาไม่

“คุณหญิงท่านไม่ได้ร้ายกาจขนาดนั้น” เสียงหล่อนอ่อนเอื้อ

ภุรินิ่ง ดวงตาวาววาม สีหน้าดีอื้อรื้น “ถ้าคุณรู้จักเขาเหมือนอย่างที่ผมรู้จัก.... ถ้าคุณโดนเข้ากับตัวเองบ้าง....”

“ฉันอยู่กับท่านตลอดสองปีก่อนท่านจะเสียชีวิต” หล่อนดึงขมิ้มๆ

“เขาเป็นคนที่น่ารักน่าสงสารหรือเปล่าล่ะ”

“นั่นเป็นเพราะว่าท่านกำลังป่วย... ท่านอยากให้ผมกลับมา...”

“เฮอะ” ชายหนุ่มกระแทกเสียง

ฟ้ารุ่งถอนใจ ขยับลุกขึ้นเพื่อจะกลับไปห้อง

“นั่งอยู่นานเท่าไรแล้ว” เสียงถามยังเข้มเครือียด

“นานแล้วค่ะ”

“ทำไม กลัวใครแอบจนของหนีไปหรือยังงั้น”

“เปล่าค่ะ”

“งั้นทำไมล่ะ”

หล่อนตัดบทว่า “ถ้าคุณไม่พอใจ ต่อไปฉันจะไม่ทำอีก”

“ผมไม่ขัดข้องอะไรหรอก ถ้าเป็นความพอใจของคุณ” ชายหนุ่มตอปากคำ “เพียงแต่แปลกใจที่คุณนั่งเงียบกริบอยู่ในความมืดแบบนั้น ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้หรือวันต่อๆ ไปจะพบอีกที่มุมไหน เวลาเดินอยู่ในบ้านจะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน”

หญิงสาวถอนใจ “ฉันไปได้หรือยังคะ”

“เชิญ”

ชายหนุ่มมองตามร่างในชุดเสื้อนอนอันมิดชิด ทำเดินอิดโรยท้อแท้ราวคนป่วย หล่อนเกาะราวบันไดทองเหลืองช่วยพยุงตัวขึ้นไปตลอดทาง ในสีหน้าอันดีอื้อรื้นตระหงของชายหนุ่ม ดวงตาคมเข้มกลับวาววาม

...ดีละ... เขาคิด...แล้วจะได้เห็นกัน...

อีกชั่วครู่ เมื่อฟ้ารุ่งแต่งตัวกลับลงมาเพื่อจะไปทำงาน หล่อนต้องแปลกใจ เมื่อพบภุรินิ่งค้มกามเพื่อยู่คนเดียวที่โต๊ะอาหาร ชายหนุ่มลดหนังสือพิมพ์ลง สีหน้ากลับไร้ความแปลกแยก “นั่งด้วยกันสิ”

หล่อนมองอย่างไม่วางใจ “ขอบคุณค่ะ”

“กำลังจะไปทำงานหรือ”

“ค่ะ”

“พี่ชายผมล่ะ”

“คุณพี่รัชต์ไปภูเก็ตตั้งแต่เช้ามืดแล้วค่ะ” หล่อนนั่งอยู่ตรงนั้นเมื่อเช้าหลังจากที่พี่รัชต์ไป “เครื่องบินออกเจ็ดโมง”

ดวงตาคมเข้มองมา ฟ้ารุ่งไม่กล้ามองตอบ เสดินไปชงกาแฟแล้วถือมาวางก่อนจะนั่งลง “เห็นบอกว่าจะให้คุณภริทำงานที่บริษัทราชการ ตัวเธอเองจะวางมือ ไปทุ่มเทกับงานทางอื่นแทน”

ชายหนุ่มไหวไหล่ “ยังงี้ก็ได้” เขาพูดง่าย ๆ

ฟ้ารุ่งแปลกใจ แต่ก็อดโล่งใจไม่ได้

“ตอนนี้ฉันก็มีช่วยงานอยู่ คือหลังจากคุณหญิงเสียฉันก็ว่าง เลยถูกขอร้องให้กลับมาช่วย”

“ก็ดีซี จะได้สอนผมด้วย”

“ฉันไม่เก่งขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ผมเชื่อว่า คุณต้องเก่ง ไม่อย่างนั้น คุณหญิง ไม่ยอมให้คุณแต่งงานกับพี่ชายผมหรอก”

คำพูดคล้ายหยอกเย้า หากกังวานเสียงกลับเจือเยาะหยัน ฟ้ารุ่งไม่อยากจะมองอีกฝ่ายในทางลบ เสียงของหล่อนยังคงอ่อนโยนอยู่ดังเดิม

“คุณหญิงท่านกรุณาฉันมาก”

“นับเป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์ของโลกเลยละ”

หล่อนครั้นที่จะโต้เถียงด้วย “กุญแจรออยู่ในลิ้นชักตู้ใหญ่ตรงห้องนั่งเล่นนะคะ ถ้าไม่กลัวหลงทางละก็เชิญตามสบาย”

“คุณก็ช่วยนำทางซี”

หล่อนมองคนพูดอย่างแปลกใจ ริมฝีปากสีเข้มในท่ามกลางไรหนวดเคราจางๆ คลื่นออก...จะยิ้มก็ไม่ใช่

“ยินดีค่ะ แต่หากว่าฉันไม่ว่างก็ใช้คนขับรถที่บริษัทได้ทุกเมื่อ”

“ผมไม่อยากได้คนขับรถ”

“พนักงานที่ปลิกเวลาได้ก็พอมีค่ะ คุณจะเรียกหาใครก็ได้”

“แต่เรียก คุณฟ้ารุ่ง ไม่ได้ใช่ไหม”

อีกแล้ว ริมฝีปากคลี้อยม ทำทีคล้ายพูดเล่น แต่ก็ไม่ใช่...

“ก็ลองเรียกดูซิคะ” หล่อนวางถ้วยกาแฟ ขยับตัวลุกขึ้น เคยตั้งใจที่จะผูกมิตรกับชายหนุ่ม ผู้ซึ่งหล่อนได้ยินได้ฟังชื่อและเรื่องราวจากสามีและคุณหญิงผกามาพอสมควร หากแต่พอถึงเวลาเข้าจริง หล่อนกลับอึดอัดจนอยากจะปลีกหนีให้พ้นๆ “ฉันจะไปทำงานละค่ะ”

ดวงตาวาววามมองตาม “พรุ่งนี้ผมจะตามไปบริษัทด้วย ถ้าไม่มีอะไรขัดข้อง”

“จะปฐมต้อนรับเลยคะ” หล่อนแก้มองว่า

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟ้ารุ่งต้องแปลกใจที่เห็นร่างสูงโปร่งในเครื่องแต่งกายเรียบร้อยเกินคาดยืนรออยู่ที่หน้าห้องอาหาร เสื้อเชิ้ตสีขาวจัด ตัดกระดุมคอและข้อมือเรียบร้อย เนคไทผ้าลายฉวัดเฉวียน ครึ่งไว้ด้วยเข็มหัวโลหะเล็กๆ ผมหยิกเล็กน้อยถูกหวีเรียบ ใบหน้าสะอาดแจ่มใส

“ตั้งแต่เช้าเชียวนะคะ คุณภริ” ฟ้ารุ่งกล่าวทัก

“กลัวคุณจะหนีไปก่อน” มุมปากคนพูดคล้ายกับจะมีรอยยิ้ม แต่ก็ไม่ใช่ “ผมจะไปออฟฟิศกับคุณ”

“หรือคะ ดิฉันเลย วันนี้ฉันตื่นสาย ขอดื่มกาแฟนิดเดียว เดียวถึงที่ทำงานแล้วค่อยดื่มต่อ”

หล่อนใช้เวลานิดเดียวจริงๆ ในการจัดการกับกาแฟด้วยเล็กที่สาวใช้ซ่งมาให้ ใบหน้าอ่อนใส ทำทางไร้มารยาทำให้ชายหนุ่มอดมองไม่ได้

เขาผลอยิ้มออกมาจริงๆ

“คุณขับรถเร็ว”

ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกตขณะที่นั่งคู่กันมาในรถ ฟ้ารุ่งตอบว่า “เร่งได้ก็ต้องเร่งค่ะ ต้องรีบทำเวลาเพราะถ้าช้านิดเดียวอาจเจอช่วงรถติด รถติดที่นี่มันติดแบบสาหัส”

“ผมเพียงแต่เป็นห่วง คนสวยแล้วก็อายุยังน้อยอย่างคุณน่าจะถนอมตัวเองไว้แทนที่จะเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับการขับรถเร็วขนาดนี้”

หญิงสาวไม่ตอบ หล่อนมักจะขับรถคนเดียวโดยไม่มีผู้ร่วมอาศัย บ่อยครั้งที่ความกดดันในส่วนลึกทำให้หันมาระบายออกกับการเร่งความเร็วของยานพาหนะ แล้วมันก็คิดเป็นนิสัยโดยไม่รู้ตัว

พื้นที่ของสำนักงานกินบริเวณตลอดทั้งชั้นของอาคารธุรกิจการค้าใหญ่ในย่านอันเจริญที่สุดแห่งหนึ่ง ยังไม่ถึงเวลาเข้าทำงานผู้คนจึงยังไม่พลุกพล่าน แต่พนักงานทำความสะอาดเริ่มทำงานกันแล้ว

หล่อนพาร่างสูงเดินผ่านกลุ่มโต๊ะทำงาน เครื่องคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ทุกจุดในห้อง เสียงอริบยารวดเร็วถึงที่ตั้งของแผนกงานต่างๆ จนมาถึงแถวห้องซึ่งกั้นออกจากส่วนรวม ฟ้ารุ่งเปิดประตู

“นี่คือห้องทำงานของคุณภูริคะ” หล่อนพาเขาเดินเข้าไปข้างใน โต๊ะทำงานขนาดใหญ่ใหม่เอี่ยมอย่างเพิ่งจะถูกจัดหามาจริงๆ มีตู้วางเอกสารซึ่งว่างเปล่า เก้าอี้รับแขกหน้าโต๊ะสองตัว แล้วก็ไม่มีอะไรอีก “เค็มที่นี้เป็นห้องประชุมสำหรับกลุ่มย่อยๆ แต่หลังๆ นี้ไม่ค่อยได้ใช้ คุณอุทัยเลยย้ายโต๊ะประชุมไปตั้งที่ห้องของเขา”

“ให้ผมนั่งคนเดียวโดดเดี่ยวอย่างนี้น่ะรี”

“นั่งคนเดียว แต่คงไม่โดดเดี่ยวหรอกค่ะ ประตูห้องคุณภูริคงไม่มีโอกาสได้ปิดเลยละ”

“แล้วโต๊ะของคุณล่ะ”

“อยู่อีกด้านหนึ่งค่ะ ฉันตรวจสอบระบบงาน ก็ต้องรับหน้าที่ชั่วคราว เช่นอนุมัติบางอย่าง กับลงชื่อการตรวจสอบรับรองเอกสารรวมทั้งรายงานต่างๆ ด้วย ฉันต้องนั่งอ่านเอกสารกับจ้องจอคอมพิวเตอร์ทั้งวัน ความจริงก็มีคนช่วย แต่เพราะว่าเพิ่งมาทำไม่นาน เลยอยากจะได้ให้ละเอียดสักหน่อยก่อน”

“ทำไมไม่มาช่วย..เขา..ทางนี้” เสียงพูดสะอึก ฟ้ารุ่งฟังออกว่าชายหนุ่มหมายถึงใคร

“กลัวจะเสียการปกครองค่ะ คุณพีรชต์ ระวังมากเรื่องงาน ไม่เอา... ครอบครั...มาปะปน”

“ถ้าเป็นผมคงไม่อยากจะใช้ใครอื่นทำงานใกล้ตัว”

สีหน้าอ่อนหม่นมัวลง อีกฝ่ายหนึ่งเฝ้ามองอย่างช่างจับสังเกต

“คุณพีเป็นนายที่ดี ทำงานเก่ง เขาคงมีเหตุผล”

“สำหรับผม ความรักต้องอยู่เหนือเหตุผล”

“อย่างนั้นไม่ค่อยดีนะคะ”

“ไม่ดียังไง”

“เหตุผลต้องมาก่อนทุกอย่าง”

“ยกเว้นความรัก”

ฟ้ารุ่งหัวเราะออกมา และดวงตาคมที่จับมองอยู่ก็แวววาวขึ้น หล่อนคิดว่าเขามองดูดีเวลายิ้ม

ชายหนุ่มก็คิดถึงหล่อนอย่างเดียวกัน.....

หล่อนกำลังพูดเรื่องงานกับผู้ช่วย เมื่อร่างสูงมายืนฟังผู้เดียว ซึ่งกันโต๊ะทำงานของหล่อนให้เป็นส่วนตัดจากพนักงานอื่น ฟ้ารุ่งหันมามองแปลกใจเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“คุณภริ”

“เชิญตามสบาย ผมไม่ได้มีธุระอะไร”

ชายหนุ่มหันมองไปทางอื่นขณะที่ฟ้ารุ่งหันกลับไปหาผู้ช่วยของหล่อน ทำที่ตามสบายขณะยื่นรอ บรรดาพนักงานในบริเวณต่างหันมามอง พอสอบถามและรอยยิ้มทักทายก็มีอาการขัดเงิน หยิบจับอะไรไม่ถูกไปตามๆ กัน ทุกคนเข้าใจดีว่าเขาคือน้องชายคนเดียวของ ‘เจ้านายใหญ่’

อีกชั่วครู่ สตรีที่นั่งสนทนากับหญิงสาว โดยมีแฟ้มเอกสารอยู่ในระหว่างกลางก็ถือแฟ้มลูกเดินขยับตัวผ่านไป ชายหนุ่มหันมา เดินมานั่งแทนที่ “กำลังยุ่งอยู่หรือคะ”

“ไม่ยุ่งหรอกค่ะ” รอยยิ้มเซียว ใบหน้าอ่อนไม่น่าจะอยู่ในระดับผู้บริหาร พนักงานส่วนใหญ่มีอายุมากกว่าหล่อน รวมทั้งผู้ช่วยของหล่อนด้วย “เดินมาเปลี่ยนบรรยากาศหรือคะ ทำงานสนุกไหม”

ชายหนุ่มถอนใจ “ครับ สนุก แต่ตอนนี้เครียดแทบแย่แล้ว รับอะไรต่อไม่ไหว ขอพักไปกินอาหารกลางวันก่อน ตอนบ่ายค่อยลุยใหม่”

ฟ้ารุ่งพลิกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “ความจริงนี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว...คุณภริจะ

ใช้รถหรือเปล่านั้น ฉันจะถามให้ว่าคันไหนว่าง”

“ขอใช้ของคุณได้ไหม”

“ได้เลยค่ะ” ตอรับโดยไม่ลังเล เปิดลิ้นชักโต๊ะทำงานหยิบกุญแจรถออกมาส่งให้ อีกฝ่ายกลับไม่เคลื่อนไหว อมยิ้มพลางทำตามคมอง

“คุณก็ขับให้ด้วยซี”

หญิงสาวงออยู่ชั่วครู่ก็หัวเราะ ทำทีลังเลทำให้ชายหนุ่มต้องกล่าวต่อเป็นเชิงขบขัน “ผมเป็นคนใหม่ จะรู้ได้อย่างไรว่าจะหาอะไรกินได้ที่ไหน ถนนหนทางก็ไม่รู้จัก ขึ้นขับออกไปเองมีหวังไม่ได้กลับมาแน่”

“คงไม่ถึงอย่างนั้นละมังคะ คุณอยู่เมืองนอกไม่มีปัญหา จะมีปัญหาในกรุงเทพฯก็ให้รู้ไป”

“จะพาไปเลี้ยงที่ไหนดีขอรับกระผม”

ฟ้ารุ่งทำท่าคิด ก่อนจะหย่อนกุญแจกลับลงในลิ้นชัก “เราเดินกันไปที่ไหนจะกะ ไกลๆ นี่มีร้านอาหารเยอะ เลือกได้ตามใจชอบ”

“ฮะ กลางวันนี้ให้คุณเลือก แต่ครั้งต่อไปต้องให้ผมเป็นคนเลือกนะ”

หล่อนไม่กล้าต่อปากต่อคำ ความจริงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะสร้างมิตรภาพกับน้องชายของสามีผู้ซึ่งทั้งอยู่ในบ้านและทำงานที่เดียวกัน แต่ดวงตาคมที่ช่างจับมองมาถนัดลิ...ช่างวาววามันัก จะเป็นมิตรก็ไม่ใช่ ศัตรูก็ไม่เชิง หล่อนไม่อยากจะระแวง แต่จะวางใจก็ไม่กล้า...

ไม่มีร่างของชายหนุ่มปรากฏให้เห็นเมื่อฟ้ารุ่งค้มกาแฟเสร็จและขับรถออกมาจากบ้านในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น รถเก๋งคันข้างใหม่ซึ่งหล่อนนำกุญแจไปให้ก่อนแยกกันกลับบ้านยังจอดนิ่งอยู่ข้างรถของหล่อน เขาคงจะยังไม่ตื่น

พอสายหล่อนก็ได้รับโทรศัพท์จากต้นทางภายในบริเวณเดียวกัน “ผมตื่นสาย” เขาทำเสียงสำนึกผิด

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อย่ากังวลเลย”

“กลางวันผมจะไปกับคุณอุทัย” ฝ่ายนั้นรายงาน หญิงสาวคิดว่านั้นช่างไม่จำเป็นเสียเลย “เขาจะพาไปกินกับลูกค้าสำคัญ”

“คะ”

“เย็นนี้ขออาศัยกลับบ้านด้วยคนนะครับ”

“อ้าว ก็คุณภริามีรถใช้แล้วไงคะ”

“ดาวเขาขอยืมไปใช้”

หญิงสาวจึงต้องรับคำ.....

เย็นนั้น ชายหนุ่มยังคงหมกมุ่นอยู่กับแฟ้มมากมาย ซึ่งเปิดกางอยู่เต็มโต๊ะ เครื่องคอมพิวเตอร์เพิ่งได้รับการติดตั้งอยู่ทางด้านขวามือ ภาพบนจอเป็นกราฟวงกลมระบายสีต่าง ๆ

เขาหันมามองหล่อนก่อนจะหันกลับไปยังสิ่งที่กำลังสนใจ พูดยว่า “นั่งก่อน ผมขอเวลาอีกประเดี๋ยวนะ”

หญิงสาวจึงเดินกลับมา นั่งมองเงิบๆ ถึงอย่างไรก็ดีใจที่ชายหนุ่มให้ความสนใจกับงานอย่างจริงจัง ใบหน้าก้มนิดๆ นั้นดูได้ส่วนสัก ก็แว้มยาวได้รูป จมูกโด่ง ริมฝีปากเรียวยาวรอบด้วยไรเคราเขียวอ่อนทาบทับอยู่บนใบหน้าสะอาดที่จริงเขาก็มีส่วนคล้ายพี่ชายอยู่บ้าง แต่ดวงตาสวยจัดที่ส่งประกายประหลาดคุณั้นช่างแตกต่าง และเป็นสิ่งเดียวบนใบหน้าของเขาที่หล่อนไม่สะอึกใจจะมองสักเท่าไรนัก

จนกระทั่ง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากบรรดาแฟ้มเอกสาร “นั่งเงิบเป็นแมวเขียว”

“ถ้าเสียงดังคุณทำงานไม่เสร็จก็จะขอต่อเวลาอีกซิคะ”

ชายหนุ่มยิ้มยั่ว เก็บแฟ้มทีละแฟ้ม “เคยโดนมาแล้วละสิ”

พอเข้าใจว่าเขาหมายถึงพีรชด์ หล่อนก็ได้แต่ยิ้มจืดๆ

“ทำงานจนเลยเวลา พอถึงเวลาของคุณ คุณก็ขอชดเชย คิดค่าเสียหายให้เต็มที่ไปเลยซิ”

หญิงสาวไม่อาจตอบได้น้ำเสียงหยอกเย้าขึ้น

ใบหน้าคมเข้มสีสะอาดส่งประกายตาระริกมองมา รอยยิ้มหม่นที่มองเห็นไปทางอื่นจุดประกายเยาะหยันให้ชายหนุ่ม พอเสร็จจากจัดแฟ้มเข้าระเบียบร่างสูงที่ดูแข็งแรงเคร่งครัดก็ลุกขึ้นยืน “เสร็จแล้วครับผม”

เขาหยุดให้หล่อนผ่านประตูออกมา ก่อนจึงจับปิดตามหลัง พนักงานยัง

เหลือค้างอยู่หลายคนต่างมองมาพลางยิ้มให้ บ้างก็ค้อมศีรษะรำลา

ร่างได้สัดส่วนในเครื่องแต่งกายทันสมัยของสตรีผู้หนึ่ง สวมเสื้อสูท รัดรูปสีเขียวสด กระโปรงสั้นจัดเข้าชุดกัน ยืนคุยกับชายหนึ่งอยู่ที่ทางเดิน ใบบนหน้าแต่งไว้เข้มจัดหันมายิ้มอ่อนหวาน ย่อตัวเล็กน้อยขณะทักถาม “จะกลับ ละครหรือคะ”

“ครับ พรุ่งนี้เจอกัน” ชายหนุ่มยิ้มตอบ

รอยยิ้มในเครื่องสำอางหน้าส่งเลยมาให้ฟ้ารุ่ง หากไม่ใช่ในกิริยา อันอ่อนน้อมเท่าที่ให้กับชายหนุ่ม

“คะนี่เป็นเลขฯ ของคุณอุทัย” ชายหนุ่มหันมาบอก

ฟ้ารุ่งพูดยิ้มๆ “ฉันรู้แล้ว”

เขายิ้ม จำตัวเองที่ช่างบอกหล่อนว่าใครเป็นใคร

เดินตามกันจนมาถึงที่จอดรถในอีกอาคารหนึ่งซึ่งมีทางเดินเชื่อมติดต่อกัน หล่อนหยุดที่รถสีคันเล็ก เปิดกระเป๋าหยิบกุญแจ มือขาวเรียวใหญ่ ได้รู้ป๋นมาจนใกล้ “ขอผมขับ”

หญิงสาวส่งกุญแจให้โดยดี

อาการออกรดติดขัดเล็กน้อย แต่เพียงชั่วครู่เขาก็ขับคล่องแล้วราวเคย คู้นมานาน แม้อยู่ในผิวการจราจรอันติดขัดสับสน

หล่อนแนะนำทางเป็นระยะ ไม่พูดมากเพื่อให้เขามีสมาธิกับการขับรถ ในสภาพถนนอันไม่เคยคู้น หากไม่ใช่การบอกทิศทาง หรือว่าเขาไม่ถามให้ ต้องตอบ หล่อนก็แทบไม่มีเรื่องจะเอ่ยปาก

“คุณนี่ไม่ช่างพูดเลยนะ” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต “แต่เวลาอยู่กับพี่ชายผม คงไม่เจียบอย่างนี้ใช่ไหม”

“ฉันไม่เคยสังเกตตัวเองมาก่อนเลยคะ”

“บพจะพูดแต่ละคำก็คมยิ่งกั้มิด”

ฟ้ารุ่งหัวเราะ “อย่างนั้นเชียวหรือคะ”

“คุณคงเป็นเด็กคือ หัวแข็งน่าดู”

“แล้วคุณภูริละ”

“ผมหัวแข็งกับคือ”

“แล้วยังรันอีกต่างหาก” หล่อนแห่
 เขาหันมายิ้ม “พวกเขานินทาผมกันอย่างนั้นไซ้ใหม่”
 “พูดกันอย่างเอ็นดูค่ะ”
 “ไม่เชื่อ”

หล่อนไม่อาจเห็นสีหน้าคนพูดชัด ไม่อยากจะต่อปากต่อคำในเรื่องที่
 เกี่ยวพันไปถึงบุคคลอีกสองคนซึ่งเข้ากับเขาไม่ได้ราวขมิ้นกับปูน

“เข้าห้องขวาได้แล้วนะคะ เราต้องเลี้ยงขวาข้างหน้า.....” หล่อนบอก
 แต่ไกล ทว่าชายหนุ่มจะสนใจก็หาไม่ “คุณภริคะ เราต้องเลี้ยงขวา ไม่อย่าง
 นั้นจะต้องไปยูเทิร์นข้างหน้าอีกไกลเชียว... ขวาค่ะ”

อีกฝ่ายได้แต่หันมายิ้ม พารถผ่านทางแยกโดยมีดวงตาอีกฝ่ายมองงุนงง
 “เรื่องอะไรจะกลับบ้าน วันนี้ถึงตามผมเลือกร้านอาหารแล้วนี่”

“อ้อ.....” เสียงครางรับรู้ หากสีหน้าบอกความรู้สึกอัด ฟ้ารุ่งไม่
 เคยชินกับการอยู่นอกบ้านในเวลาค่ำมืดโดยไม่มีการตระเตรียมล่วงหน้า “แต่
 ว่าเย็นนี้ฉันควรจะรีบกลับบ้าน”

“มีปัญหาอะไรหรือ” เสียงถามจุ่นจ้อง

หล่อนพูดอ่อยๆ ว่า “ไม่ทราบว่าคุณพิรัชต์จะกลับเมื่อไหร่คะ”

“ในเมื่อเขาไม่บอก ก็ไม่ต้องไปสนใจ ถ้าบอกแล้วคุณไม่อยู่ชิว ค่อยมา
 ต่อว่ากัน”

ฟ้ารุ่งนิ่ง ทำสีหน้าว่าไม่เห็นด้วย

ชายหนุ่มหันมามอง “ทำไม? คุณไม่เคยกลับบ้านผิดเวลาเลยหรือ”

“ไม่เคยค่ะ” เสียงตอบมั่นใจ หญิงสาวดำเนินชีวิตเหมือนอยู่ในกรอบ
 มาตลอด ทุกอย่างถูกต้องเฉียบตรงตามระเบียบมาเป็นเวลานานจนคิดเป็นนิสัย
 ไปแล้ว

“เด็กดี” นำเสียงประชดประชัน “เป็นเด็กดีนี่ยากไหมนะ” เมื่อไม่ได้
 รับคำตอบนอกจากยิ้ม เขาก็พูดต่อ “เป็นเด็กเลวอย่างผมดีกว่า ง่ายกว่ากัน
 เยอะเลย”

“ไม่หรรอกค่ะ”

“ไม่เลวหรือว่าไม่ง่าย”

“ไม่ง่ายค่ะ” หล่อนเข้า

“แปลว่าผมก็เลวจริง ๆ ”

“ฉันไม่ได้พูดนะ”

เขายิ้ม “อยากรู้อัจจะถ้าอยู่ด้วยกันไปสักพักแล้วใครจะเปลี่ยนใคร ผมเปลี่ยนคุณหรือว่าคุณเปลี่ยนผม... แต่ว่าเปลี่ยนผมไม่ได้ง่าย ๆ หรือคะ จะบอกให้”

“เปลี่ยนฉันก็ไม่ง่าย”

“พนันกันไหมล่ะ” ชายหนุ่มหมายมาด

ฟ้ารุ่งยิ้มชื่อ “ได้เลยค่ะ”

เขาเลือกร้านอาหารในย่านอันอุดมไปด้วยร้านอาหารและสถานหย่อนใจยามค่ำคืน หน้าร้านจงใจตกแต่งให้ดูสวยแบบทีบทีม ภายในยังมีดิสโก้ ในระหว่างโตะยังก่อแวงคอนกรีตปลูกไม้ใบประดับโปร่งๆ ในระดับพอบังตามุมหนึ่งเป็นที่ตั้งของเปียโนเดี่ยว ในขณะที่นั้นนักดนตรีกำลังบรรเลงเพลงทำนองแผ่วพลิ้วอ่อนหวาน มองลึกเข้าไปในความมืดสลัว เห็นเทียนไขเล็กๆ วอมแวมอยู่บนโตะบางตัว เงาคนนั่งซิดใกล้คลอเคลียเป็นคู่ๆ

มีโตะว่างอยู่ในที่อันผู้คนเดินผ่าน ฟ้ารุ่งสะดวกใจที่จะนั่งลงเพราะดูเหมือนจะเป็นที่ซึ่งสว่างที่สุดในบริเวณ

“เคยมาหรือเปล่า ที่แบบนี้”

หล่อนรู้สึกว่ามันเป็นคำถามที่แปลก แต่คำตอบของตนเองยิ่งทำให้หล่อนรู้สึกแปลกกว่า “ไม่เคยเลยค่ะ”

“เคยแต่ไปที่อื่น..... โรแมนติกกว่านี้”

หล่อนไม่เคยไปที่ไหนมาก่อนเลย หากจะเคยบ้างก่อนรับหน้าที่ดูแลคุณหญิงผกา ก็เป็นการไปกันเป็นกลุ่มใหญ่นับสิบคนด้วยกัน แต่ไม่เคยเลยกับสามีเพียงสองต่อสอง...

ร่างที่นั่งสบายอยู่บนเก้าอี้ในมุมที่ติดกันทำราวกับเคยคุ้นกับสถานที่เป็นอย่างดี เขามองหญิงสาวด้วยประกายตาเจือยิ้ม

บริการสาวสวย แต่งกายท่อนบนมิดชิด ทว่าสวมกระโปรงสั้นมากันทุกคนเดินมาค้อมกายต้อนรับก่อนจะส่งเมนูอาหารให้คนละเล่ม ในท่าที่ไว้

กังวลของภริ ฟ้ารุ่งกลับกระวนกระวายใจจนไม่อาจเลือกอาหารได้ พีรัชต์อาจ
จะกลับมาจากภูเก็ตแล้ว ไม่เคยเลยสักครั้งที่หล่อนจะไม่อยู่เมื่อสามีกลับบ้าน
หล่อนไม่หิว ไม่มีสมาธิจะอ่านเมนูเสียด้วยซ้ำ “ไหนๆ คุณภริก็เลือกร้านแล้ว ช่วยเลือกอาหารให้ด้วยนะคะ”

“เห็นผมเป็นผู้ชำนาญไปได้”

ปากกล่าว แต่ไล่สายตาไปตามรายการอย่างชะมັกเขม้น เขาสั่งอาหาร
โดยใช้เวลาไม่นาน

“สั่งเยอะแยะ เคี้ยวทานไม่หมด”

“เขาเสริฟอย่างละชนิดเดียวเอง”

“นี่ขนาดเพิ่งมานะคะ รู้ดีไปหมด”

“อีกหน่อยก็รู้มากกว่าคุณ”

“ตอนนี้ก็อาจจะมากกว่าแล้วละคะ”

ชายหนุ่มยิ้ม ดวงตาคมส่งประกายวาววับ

แก้วไวน์ที่ดูกลงตรงหน้าทำให้ฟ้ารุ่งต้องมองหน้าชายหนุ่ม “ขอน้ำ
เปล่าดีกว่าคะ”

เขาคิดว่า “วันนี้ผมเลือกทุกอย่าง จำไม่ได้หรือ”

“แต่ถ้าฉันดื่ม ก็พบบ่อยตรงนี้แม่เลย”

“ถึงงั้นเชียว”

“คะ” เสียงเล่าชื่อ “ความจริงที่บ้านก็มีไวน์หลายขวด คุณพิชอบก็เลย
ซื้อมาให้ เป็นไวน์ที่รสชาติดีมาก แล้วมันก็ช่วยมากเวลนอนไม่หลับ”

“ทำไม นอนไม่หลับบ่อย ๆ หรือ”

ฟ้ารุ่งนั่งไป เริ่มบอกตัวเองให้ระวังคำพูด เพราะหากผลอกกล่าวอะไร
ออกไป พอถูกซัก หล่อนก็จะรู้สึกอึดอัดที่จะหาคำมาอธิบายทุกที

“ตอนคุณหญิงยังอยู่ฉันนอนดี แล้วก็ตื่นกลางคืนมาดูท่านทุกคืน เลย
คิดนิสัยนอนไม่ตลอด” หล่อนเล่าเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งที่เป็นความจริงอยู่เพียง
ครั้งเดียว “หลังจากคุณหญิงเสีย หมอต้องให้ยานอนหลับ แต่ฉันพยายามไม่
กิน บางครั้งเลยต้องดื่มไวน์ มันช่วยได้มาก”

คนฟังยิ้มอยู่ในหน้า “ไม่เป็นไร ถ้าคุณหลับ ผมจะแบกคุณกลับบ้านเอง”

หญิงสาวทำสีหน้าไม่ถูก

เขายกแก้วเครื่องดื่มขึ้นออกมาข้างหน้า “เพื่อมิตรภาพ”

ฟ้ารุ่งจึงต้องยกแก้วของหล่อนขึ้นบ้าง “เพื่อมิตรภาพค่ะ”

แก้วใสกระทบกัน เสียงดังกิ่ง หล่อนยิ้มให้ดวงตาคมวาววามของคน
ข้างๆ ก่อนจะจรดแก้วกับริมฝีปาก จิบเมรัยสีแดงเข้ม กล้ากลืนผ่านลำคอ

ดวงตาของชายหนุ่มจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้าหล่อนนานกว่าปรกติ “ผมดื่ม
เท่าไร คุณดื่มเท่านั้นดีไหม ผมครึ่งแก้ว คุณก็ครึ่งแก้วด้วย”

“โอ๊ย ไม่ไหวหรอกค่ะ ฉันไม่สู้”

“ไม่เสียเปรียบหรอกนะ แก้วเบียร์ของผมใหญ่เบ้อเริ่ม รินทีละเต็มแก้ว
แก้วไวน์ของคุณเล็กนิดเดียว แล้วก็รินทีละครึ่งเดียวเท่านั้นเอง”

“ก็ยังไม่สู้อยู่ดี”

“ทำไมใจเสาะจัง นึกว่าเก่งเสียอีก”

“อีกหน่อยอาจจะเก่งค่ะ ขอเวลาซักซ้อมก่อน แล้วจะรับคำท้า”

“งั้นก็...” ชายหนุ่มชูแก้วขึ้นออกมาหาอีก “เพื่อวันรับคำท้า”

หล่อนยิ้มขึ้น “เพื่อวันรับคำท้าค่ะ”

เสียงดังกิ่งอีกครั้ง ต่างฝ่ายต่างจรดแก้วกับริมฝีปาก แต่แล้วเงาของใคร
บางคนที่เลื่อนมายืนอยู่ข้างหน้าพร้อมกับเสียงเรียก “ฟ้า” ทำให้ฟ้ารุ่งซึ่งหันมอง
หน้าขึ้นมองถึงกับเกือบจะล้ม

มณฑิราเพื่อนรักของหล่อนเอง และร่างสูงหนาที่ยืนอยู่ข้างๆ... พี่ณาท...

4

“มณ..... พีณาท.....”

มณทริยอิมให้กับอาการแปลกใจของหญิงสาว ชายร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่เคียงข้างเพียงแต่มองอย่างเคร่งขรึมขณะที่ชายหนุ่มผู้นั่งอยู่ในท่าที่ตามสบาย มองคนนั้นคนนี้ด้วยรอยยิ้มจางๆ ทว่าประกายตาคมจัด

“มองอยู่ตั้งนาน คิดแล้วว่าใช่ฟ้า”

น้ำเสียงหวานใส รอยยิ้มหวานอันสามารถพิมพ์ประทับใจผู้คน ส่งผ่านฟ้ารุ่งไปยังชายหนุ่มผู้ซึ่งอิมตอบอย่างมีไมตรี ผิดกับฟ้ารุ่ง ซึ่งดูเหมือนจะไม่เป็นตัวของตัวเองขึ้นมาในทันที

“มณ.... ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ไม่นึกเลยว่าจะมาพบกันที่นี่”

“นั่นซิ ที่อย่างนี้ ร้อยวันพันปีจะได้เข้ามา ไม่นึกว่าจะเจอฟ้าเหมือนกัน” รอยยิ้มหวานสนิทส่งผ่านไปยังชายหนุ่มอีกครั้ง

ฟ้ารุ่งรู้สึกร้อนตัว กลัวเพื่อนสาวและ ‘พีณาท’ จะเข้าใจผิด แต่จะแก้ตัวก็ไม่ไหวที่ “เอ้อ มณ... พีณาทคะ นี่คุณภุริ น้องชายของคุณพีรัชต์” หล่อนหันมาหาชายหนุ่ม ท่าที่มีพิรุณจนเขาแปลกใจ “คุณภุริคะ นี่มณทริรา แล้วก็พีณาทคะ”

“มณกับฟ้าเรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยกันค่ะ”

กิริยายามพูดจากล่องแคล่วอ่อนหวาน ดวงตากกลมโตทอประกายสดใส ภุริรู้สึกว่าคุณค่ามันให้ความสำคัญเขาอยู่เต็มเปี่ยม ผิดกับฟ้ารุ่งผู้ซึ่งดูเหมือนจิตใจของหล่อนจะหันเหจากเขาไปโดยสิ้นเชิง

“เชิญนั่งด้วยกันซีครับ” ชายหนุ่มเอื้อเพื่อ

“ทานด้วยกันเถอะนะครับ ที่นี้อาหารออกช้า คงต้องการให้นั่งนานๆ อดหนุนเครื่องดื่ม แต่เพลงเขาเพราะดี”

“โอ้อือ นี่ขนาดเพิ่งมาถึงเป็นวันที่สี่ นะคะ” มณฑิราทำสีหน้าหยอกเย้า “มีนาซึกุณภูริถึงบอกว่าปรับตัวได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว”

“ผมมีครูดิ” เขาหันมาจับแขนเอาคือๆ มองฟ้ารุ่งด้วยดวงดาวววม

“มีครูหลายคน” หล่อนขยับหนีพลงกล่าวแก้ ยิ่งอึดอัดเมื่อประสานกับ ดวงตาเคร่งขรึมของกณาท

“เรากลับไปที่โต๊ะกันดีกว่า” กณาทแตะแขนมณฑิรา ผู้ซึ่งไม่สมัครใจ จะทำตามนัก หากแต่จะปฏิเสธก็ไม่ได้

“อ้าว ไม่นั่งด้วยกันหรือคะพี่ณาท”

“ไม่เป็นไร” ดวงตาที่มองมาเคร่งขรึมจนหล่อนรู้สึกว้าวโหวง เขา หันมาก้มศีรษะให้ภูริ “เชิญตามสบายเถอะครับ”

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นเลื่อนเก้าอี้ให้คนรักได้ลุกสะดวก มณฑิรายิ้มรำลา “แล้วพบกันใหม่ นะคะ...” หล่อนหันมาหาฟ้ารุ่ง “มณจะโทรไปหาฟ้านะ”

“จ๊ะ แล้วพบกัน”

ทั้งสองหายไปในพื้นที่ถูกบดบัง ฟ้ารุ่งกลับตกอยู่ในความเงียบ ภูริ คืมพลงลอบมอง “รู้จักกันนานเท่าไรแล้ว”

ฟ้ารุ่งตอบว่า “ตั้งแต่โรงเรียนมัธยมค่ะ แต่มาสนิทกันตอนเข้ามหาวิทยาลัย”

“ไม่ใช่...ผมหมายถึง...ผู้ชาย”

สีหน้าของหล่อนเปลี่ยนไป “ทำไมหรือคะ”

“ก็อยากรู้เท่านั้นเอง”

“ก็...นานพอๆ กัน” เสียงตอบออกแปร่ง “เขาเป็นแฟนของมณฑิรา”

“คุณไม่บอกผมก็ไม่ได้ แต่กับคุณล่ะ เขาเป็นอะไร”

ฟ้ารุ่งหุบแก้มไว้นิ่งขึ้นใจอย่างอึดอัดใจ “ทำไมหรือคะ”

นอกจากยิ้ม ชายหนุ่มหุบแก้มเบียร์ขึ้น ท่าทางเอื่อยเฉื่อยราวกับกำลัง สบายอารมณ์... ก็สีหน้าและสายตาของ ‘หล่อน’ และ ‘เขา’ คนนั้นละซี ที่ สะกิดความสนใจ ภูริรู้สึกวาระหว่างคนทั้งสองจะต้องมีอะไรบางอย่าง และ

ไม่ว่าจะเป็นอะไร เขาก็ไม่ชอบเลย ความขุ่นมัวก่อตัวอยู่ในส่วนลึก

แต่ฟ้ารุ่งจะเข้าใจก็หาไม่ เพราะที่ชายหนุ่มแสดงออก ก็เพียงรอยยิ้มและดวงตาคมวาววามที่มักจะจับมองหล่อนนานๆ หล่อนลงความเห็นว่านั่นเป็นเพียงลักษณะหนึ่งของเขาเท่านั้น ลักษณะของหนุ่มนักเรียนนอกที่ก็ลุ่มกุ่มเจ้าชู้อยู่พอสมควรซึ่งไม่ได้ทำให้หล่อนหวั่นไหวประทับใจแต่อย่างไร นอกจากรู้สึกว่ามันยังดีกว่ามาดหยิ่งทรนง แปรลกแยก เป็นปฏิปักษ์ ที่เขาแสดงเมื่อแรกพบกันนั่นเป็นไหนๆ

รถยนต์ซึ่งแสงดาวขอยืมไปใช้ไม่ได้จอดอยู่เมื่อทั้งสองกลับมาถึงบ้าน แสดงว่าเจ้าตัวยังไม่กลับมา ทว่าชายหนุ่มจะสนใจก็หาไม่ “ง่วงหรือยัง” เขาถาม “เพิ่งจะสี่ทุ่มเท่านั้นเอง”

“ง่วงค่ะ” ฟ้ารุ่งโປ้ปิด ไม่ได้รอเมื่อเดินมาขึ้นบ้าน ค้นหากุญแจออกมาไขประตูหน้า

ชายหนุ่มเดินตามมาทัน สีหน้าเข้มด้วยฤทธิ์เบียร์ ฟ้ารุ่งเองก็เหมือนกันทั้งที่หล่อนดื่มไวน์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ผมไม่มีกุญแจ” เขาพูดพลางเดินตามหล่อนเข้ามาข้างใน

“อยู่ในลิ้นชักตู้ใหญ่ในห้องข้างในยังไงล่ะคะ มีกุญแจทุกดอกของบ้านนี้อยู่ที่นั่น”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “งั้นหรือ”

“พรุ่งนี้ฉันจะหาให้...ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ”

“ดูเหมือนคุณไม่ค่อยชอบเท่าไร”

“ทำไมจะไม่ชอบคะ อร่อยมากเลย”

เขายกไหล่ คิดว่าถ้าไม่พบหนุ่มสาวคู่นั้น หล่อนน่าจะขึ้นบานกว่าที่เป็นอยู่

ฟ้ารุ่งหันมายิ้มก่อนจะแยกขึ้นบันได “ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ภูริมองตาม รอยยิ้มจางลง หากความวาววามในดวงตาลับรุ่งโรจน์ขึ้นกว่าเดิม...

บ้านทั้งหลังจมอยู่ในความเงียบ พอเข้าห้อง ข้าวของที่วางอยู่นอกที่

ทางทำให้ฟ้ารุ่งเข้าใจได้ว่าพิธีศักดิ์กลับมาและไปแล้ว หล่อนร้อนรนลงมหา
สาวรับใช้ที่หลังบ้าน พวกเจ้าหล่อนกำลังนั่งดูละครโทรทัศน์เรื่องโปรด

“นิด คุณผู้ชายกลับมาแล้วหรือ”

“คะ มาได้สักครู่ก็ออกไปอีกคะ”

เขามีธุระอะไรกันนักหนา เพิ่งกลับมาแล้วก็ไป หรือว่าโกรธที่หล่อน
ยังไม่กลับบ้าน หล่อนเดินราวหมดเรี่ยวแรงกลับมา

“มีอะไร” เสียงถาม

“คุณพี่กลับมา แล้วก็ออกไปอีกคะ”

“แค่นั้นเอง?”

หล่อนถอนใจ

“ทำไมต้องไม่สบายใจ”

“กลัวเขาจะไม่พอใจคะ”

ร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ “คิดมากไปได้ คุณไม่ใช่เด็ก ๆ สักหน่อย นี่แค่
สี่ทุ่ม ทำไมเขาจะไม่พอใจง่าย ๆ ”

“เขาจะรู้ได้อย่างไร ไรคะว่าฉันกลับมาตอนสี่ทุ่ม ในเมื่อเวลานี้เขาก็ไปแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ก็บอกเขาซิ” เสียงพูดเจือหัวเราะออกกั้ววานเยาะหยัน

“ถ้าเขาสนใจอยากจะรู้ล่ะนะ”

ฟ้ารุ่งอึ้ง จริงซิ บางทีสามีอาจไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ หล่อนอาจจะวิตก
กังวลไปเอง

“ถ้ายังไม่ม่วง นั่งคุยกับผมก่อนก็ได้” อีกฝ่ายเอื้อเฟื้อ

“ม่วงแล้วคะ ขอบคุณ”

อีกฝ่ายมองตาม

หล่อนเดินกลับไปเข้าห้อง แต่จะหลับง่ายดายนี่หาไม่....

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อจะออกจากบ้านไปทำงานตามปกติ ฟ้ารุ่งหาบุญเจอ
ไม่พบ หากแล้วก็นึกได้ว่าชายหนุ่มเป็นคนขับรถเมื่อคืนและยังไม่ได้คืนบุญเจ
ให้

หล่อนนั่งรอพลางดื่มกาแฟ ทว่าเมื่อชายหนุ่มยังไม่ลงมา หล่อนก็กิน

อาหารเข้รอกคอย อีกครู่ใหญ่ ร่างสูงหนาในชุดเสื้อแขนยาวสีอ่อน ก็ก้าว
พรวดๆ ลงบันไดมา “ขอโทษที ผมคืนสาย”

“ยังไม่สายหรอกค่ะ” หญิงสาวยิ้มให้

“ทำไมไม่ปลุก” ฝ่ายนั้นต่อว่า

“ทานอาหารเข้รอก่อนค่ะ”

“ไม่ดีกว่า สายแล้ว”

ไม่จำเป็นเลยที่ชายหนุ่มจะต้องรีบร้อนเข้าที่ทำงานตามเวลาดังเช่น
พนักงานอื่น “ไม่ทานอะไรเลยหรือคะ กาแฟสักนิด ถักรถติด จะนานทีเดียว
กว่าจะถึง”

“ไม่ต้องครับ ขอบคุณ”

“งั้นดื่มน้ำส้มคั้นหน่อย จะได้สดชื่น ไม่เสียเวลาหรอกค่ะ”

ชายหนุ่มเดินเข้มารับแก้วน้ำส้มคั้นซึ่งหล่อ่นหยิบยื่นให้ ดื่มจนหมด
เข้รู้ว่าน้ำส้มคั้นนี้สำหรับหล่อ่น หากเขาไม่รู้ตัวว่ารู้สึกสดชื่นขึ้นสักล้าเพียงใด
สายจัดในระหว่างเวลาทำงานอันหมกมุ่นคร้าเคร่ง กาแฟและอาหารว่าง
ซึ่งเป็นขนมจิบปั่นขลิบในงานเล็กที่แม่บ้านนำเข้มายังทำให้แปลกใจ

“ของผมหรือ ใครสั่ง”

“คุณฟ้าให้เด็กไปซื้ออมค่ะ”

เข้รู้สึกหิวขึ้นมาทันที จนมจีนเล็กวางอยู่บนใบผักสีเขียว สีแดงจัด
ของฟริกซ์หนูเม็ดเล็กวางแทรกตรงนั้นตรงนี้ราวทำทาย ชายหนุ่มหวนนึกถึง
สมัยเมื่อเข้ยังเป็นเด็ก มารดาชอบทำอาหารว่างนี้ถกหน้าจนเขาเคยชินกับมัน
ทว่าหลังจากมารดาเสียชีวิตจนถึงบัดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เข้ได้พบเห็นและพา
เข้กลับไปสู่วันที่ผ่านเลยอีกคร้ง

ดวงตาอ่อนขริมมองดูขนมที่ถูกล้อมจิมขึ้น เขาหิว และมันก็เป็นของ
โปรด ทว่าเข้กลับตีบตันจนไม่อาจจะอ้าปาก กลืนกิน แม่รักเข้มาก ราวกับ
ว่าเข้เป็นสิ่งเดียวในชีวิต แม่แทบไม่ยอมปล่อยให้เข้คลาดคลาไปจากสายตา
และเพราะอย่างนั้นเข้จึงถูกลีงขึ้นมาด้วยน้ำตาของท่าน

แม่ไม่เคยมีความสุข สาเหตุเดียวที่ชายหนุ่มปักใจเชื่อ...และเกลียดชัง...
คือครอบครัวของพ่อ...แม่เลี้ยงกับลูกชาย...คุณหญิงผกา และพีรัชต์ พี่ชายคน

เดี๋ยวของเขา

เขายกหูโทรศัพท์ต่อสายถึงฟ้ารุ่ง เสียงพูดอ่อน หากแต่ในใบหน้าขริมเศร้า ดวงตาเข้มจุดประกายอยู่ลึก ๆ

“ขอบคุณสำหรับอาหารเช้าครับ ของโปรดของผมด้วยซี”

เสียงอ่อนเจือหัวเราะ “หรือคะ ของฉันด้วย มีร้านนี้ขายอยู่ร้านเดียวแล้วก็อร่อยมาก”

“จะให้ตอบแทนยังไงดี”

“มีแรงทำงาน เท่านั้นที่พอค่ะ”

มีคำสั่งให้พนักงานในระดับบริหาร เข้าประชุมในเวลาบ่าย ฟ้ารุ่งเซ็นชื่อรับรู้ หากพอถึงเวลาจึงรู้ว่าสามีมองหล่อนเป็นประธานในที่ประชุม

พีรชต์มองมาและหล่อนยิ้มอ่อนทักทาย ปฏิบัติตนราวกับพนักงานคนหนึ่ง การประชุมนั้น เพื่อปูพื้นฐานการรับมอบงานให้กับภุริ ชายหนุ่มได้รับการแนะนำให้เป็นที่รู้จัก หลังจากนั้น การสรุปขอบข่ายและหน้าที่ของผู้จัดการแต่ละฝ่ายก็เกิดขึ้นย่อยๆ โดยมีพีรชต์และอุทัยอธิบายเพิ่มเติมบ้าง

“เอาละ ทีนี้คุณฟ้ารุ่ง” เป็นเสียงของอุทัย หลังจากที่จับข้อซักถามสำหรับผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ ฟ้ารุ่งพูดว่า

“ดิฉันคงไม่ต้องสรุปอะไร เพราะเพิ่งแต่มาช่วยชั่วคราวเท่านั้น”

อุทัยพูดว่า “ผมเห็นจะต้องหาคนอื่นแทนคุณฟ้ารุ่งอีกแล้ว เพราะก่อนเข้าประชุม เราตกลงกันว่า จะขอให้คุณฟ้ารุ่งมาช่วยคุณภุริ”

หญิงสาวมองชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ในสีหน้าขริมเฉยอย่างวางท่าที่ฝ่ายนั้นยังส่งประกายมาทางดวงตา

หล่อนมอง ‘สามี’ อย่างหาหรือ ใบหน้าอันคล้ำแดด ประดับด้วยริ้วรอยเล็กๆ น้อยๆ ตามวัย มองมาอย่างเคร่งขริม

“คุณจะช่วยภุริได้มาก” เขาพูดสั้นๆ

ฟ้ารุ่งเดาเอวว่านั่นเป็นคำสั่ง ดังนั้นหล่อนจึงได้แต่รับคำ

เมื่อการประชุมเลิกและทุกคนลุกจากไป พีรชต์บอกหล่อนสั้นๆ อีกตามเคยว่า “เย็นนี้กลับด้วยกัน”

“ค่ะ” แม้จะยินดี แต่ฟ้ารุ่งอดเป็นกังวลไม่ได้

รู้สึกคล้ายจะมีกำแพงกั้นกลางอยู่ระหว่างเขาและหล่อน กั้นความรู้สึก
กันสิทธิ์อันจะพึงมีต่อกันฉันท์สามีภรรยา...

“เมื่อคืนไปไหน”

เสียงถามขริมเมื่อนั่งคู่กันมาในรถ ฟ้ารุ่งตอบว่า “คุณภุริชชวนไปทานข้าว
ค่ะ”

อีกฝ่ายหนึ่งกลับนิ่ง

หล่อนเองก็ไม่มีเรื่องจะพูด ได้แต่นึกถึงต่างหูข้างที่ทิ้งอยู่ในกระเป๋าเสื้อ
ของเขา กับความห่างเหินแปลกแยกที่เขาให้แก่หล่อนตลอดมา ความขมขื่น
ขัดเคืองกัลดระบมอยู่ในหัวใจหล่อน เมื่อก่อนนั้นหล่อนเคยได้ยกคุณหญิงผกา
มาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตประจำวัน หล่อนอยู่เพื่อทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้
คุณหญิง ทว่าเดี๋ยวนี้หญิงสาวไม่รู้จะหยาบยกสิ่งใดมาปลุกปลอบกล่าวอ้างกับ
ตนเอง

เขาจับหล่อนเป็นภรรยา ก็เพราะคุณหญิงผกา ไม่มีงานฉลอง ไม่มี
ทะเบียนสมรส... เขาไม่เคยรักหล่อน....

เดี๋ยวนี้คุณหญิงได้จากไปแล้ว ยังเหลือแต่ว่าพิธีชดจะจัดการกับหล่อน
อย่างไร ฟ้ารุ่งไม่อยากจะนึกถึง

ทว่าพิธีชดกลับนึกไปถึงงานขนมจีบปั้นขลิบที่เขาเห็นวางอยู่บนโต๊ะทำ
งานของน้องชาย..

นานมาแล้วสมัยเมื่อฟ้ารุ่งเข้ามาทำงานกับเขาใหม่ๆ มันเป็นของโปรด
ของหล่อนและพลอยเอื้อเพื่อมาถึงคนอื่นๆ รวมทั้งตัวเขาด้วย เมื่อใดก็ตามที่มี
งานอาหารว่างนี้วางอยู่ให้เห็น ก็เป็นที่รู้กันว่าหญิงสาวเป็นคนจัดหามาเจ้องาน

“นายภุริชขอให้คุณช่วยงาน คุณคิดยังไง” เสียงถามขริม

“มีอะไรช่วยได้ ฟ้าก็ยินดีค่ะ คุณล่ะคะคิดยังไง”

“เขาทำให้ผมแปลกใจ” หนุ่มใหญ่พูด มองตรงออกไปยังท้องถนนข้าง
หน้า “ไม่คิดมาก่อนว่าเขาจะว่านอนสอนง่ายอย่างนี้ ให้ทำงานก็ทำ ตั้งอกตั้งใจ
เกินคาดเสียด้วย แล้วยัง...” เขาเว้นระยะ “...เข้ากับคุณได้ดี...”

“อาจจะเพราะเขาโตขึ้น มีความคิด มีความรับผิดชอบ” ฟ้าวรุ่งพูด
“เพราะตอนนี้นอกจากตัวเองแล้วยังต้องดูแลคนอื่นอีกด้วย”

“หมายถึงผู้หญิงของเขาหรือ”

“คะ ชื่อแสงดาว”

“ทำทางเป็นอย่างไร”

“ก็...” หญิงสาวนั่งคิด “สวย ทันสมัยคะ มั่นใจในตัวเองดี”

ชายหนุ่มรอฟัง แต่เมื่อหล่อนเงิบ ก็เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ “แก่นั่นหรือ”

“คะ”

“แสดงว่าทำจะแย่”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ” เสียงถามแปลกใจ

“คุณไม่เคยให้ร้ายใคร แต่ถ้าบรรยายสั้นขนาดนี้ ก็แปลว่าหาที่ตีมาพูด
ไม่ได้”

“ตายจริง” หล่อนหัวเราะ

พีรชต์หันมามอง ในดวงตาอ่อนขริม ชายหนุ่มหันกลับไปพร้อมกับ
ถอนใจ

“เหนื่อยมากหรือคะ” เสียงถามอาหาร

ดวงตาอ่อนขริมคู่เดิมหันกลับมา “ทำไมถามอย่างนั้น”

“คุณไม่เคยพูดเล่น ไม่เคยหัวเราะ ดูเหมือนมีเรื่องต้องคิดต้องกังวล
อยู่ตลอดเวลา ทำให้ฟ้าวรู้สึกว่าคุณไม่เคยมีความสุข”

มือใหญ่เลื่อนมาจับมือหล่อน หากแล้วก็ปล่อย

หญิงสาวถอนใจ กระจ่างเข่าข้างทำราวเด็กกลักลอบกระทำผิด กับแค่การ
จับมือ เขาก็คล้ายลำบากใจนักหนา.....

พีรชต์เลือกที่จะทานอาหารมื้อค่ำ ณ ห้องอาหารภายในบริเวณโรงแรม
หรูในย่านธุรกิจ ฟ้าวรุ่งทำท่าจะหยิบโทรศัพท์มือถือของเขามาด้วย หากสามี
ยกมือห้าม

“ทิ้งไว้ที่นั่นแหละ”

หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาปิดเครื่องไว้ “แบตเตอรี่อ่อนหรือคะ”

อีกฝ่ายพยักหน้า มืออ่อนๆ ตะลึงไหลพาให้เดิน สถานที่หรูเลิศเช่น

นี่น่าจะมาเยี่ยมเยือนต่อเมื่อเป็นโอกาสพิเศษ หากสำหรับสามี เขาเข้าออกจนเป็นเรื่องปรกติ

เขาเลือกอาหารและเครื่องดื่มให้หล่อน พวกกันแทบจะนับคำได้ เมื่อจานอาหารถูกวางลงตรงหน้า หญิงสาวก็ได้แต่สนใจกับมัน ทั้งที่รู้สึกว่าการพิเศษงานนั้นช่างผิดคอเสียเหลือเกิน

“คุณได้วางแผนการอะไรสำหรับอนาคตบ้างหรือเปล่า เช่นว่าอยากจะทำงานอะไร หรือมีกิจการอะไรเป็นของตัวเองบ้างไหม”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวชะงัก หัวันใจอยู่สักๆ “ยังไม่ได้คิดอะไรเลยคะ”

“คุณควรจะคิดไว้บ้าง” เสียงนั้นอ่อน ไม่มีสัญญาณใดๆ แสดงว่าเขาเกลียดชังหล่อน

“คะ”

“เอาเถอะ ในเมื่อตอนนี้คุณยังไม่มีแผนการอะไร ช่วยนายภริยาไปก่อน สักพักก็ได้ เขาขอรื่องมา ปฏิเสธเสียทีเดียวจะไม่ค่อยดี”

“คะ”

“คุณน่าจะไปอยู่ที่ภูเก็ต...แต่ว่า...”

เสียงพูดครุ่นคิด สีหน้าราวกับเขากำลังตัดสินใจอย่างหนัก ฟารุ่งนั่งมองรอฟังอย่างจิตใจจดจ่อ ชายหนุ่มกลับยุดิเรื่องแต่เพียงนั้น

หล่อนอยากจะรู้ว่าสามีกำลังคิดอะไร บางทีน่าจะดีกว่าหากเขาจะพูดออกมาตรงๆ แต่หากเขาพูดจริง ฟารุ่งก็ไม่แน่ใจว่าจะทนได้

ฟารุ่งกำลังเตรียมเสื้อสำหรับใส่นอนให้สามีเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ พีรชต์เป็นคนรับ เขาลดเสียงลงหันหนีไปจากหล่อน เพียงชั่วครู่ก็วางสาย

“เรื่องด่วน” เสียงบอกเล่าสั้นๆ สีหน้าขริม

หญิงสาวเลิกคิ้ว กิ่งแปลกใจถึงผิดหวัง เพราะนั่นหมายความว่าเขาจะต้องออกจากบ้านไปอีกแล้ว

“ลูกน้อง เขาไม่สบาย ทำอะไรไม่ถูก”

“ตายจริง เป็นอะไรคะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน.....เขาขอให้ผมไปดู”

“เดี๋ยวนี้หรือคะ”

“จะ ไม่เป็นไรหรือก ไม่ไกล”

“ฟ้าไปเป็นเพื่อนนะคะ”

“ไม่ต้อง” เสียงตอบอ่อน “ผมไปเดี่ยวเดียว แต่ฟ้าไม่ต้องออกนอนรอนะ กลับให้สบายเถอะ”

สามีจากไปโดยไม่รีรอ ราวกับไม่อาจทนอยู่กับหล่อนได้นานกว่านั้นแม้ อีกสักเพียงครู่ ฟ้ารุ่งนั่งซึมอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง ครึ่งก่อนคืนแล้ว หล่อน จะหลับได้ก็หาไม่ บ่อยครั้งที่น้ำตาซึมลงเป็นทาง หล่อนปวดทึง ทึงคราบไว้ สองข้างแก้ม “ผมไปเดี่ยวเดียว” คำนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่า “ปล่อยให้ผมไป” เพราะไม่เคยเลยแม้สักครั้งที่เขาจะกลับมาหลังจาก ‘เดี่ยว เดียว’ จริง ๆ

แสงไฟจากหน้ารถยนต์เคลื่อนมาจอดที่หน้าประตูรั้ว ฟ้ารุ่งลุกขึ้นดู สักครู่บานประตูก็เปิดออก คนที่มากลับเป็นภริและแสงดาว หล่อนถอนใจ กลับทรุดลงนั่ง อีกครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงพูดคุย เสียงหัวของผู้ชายและเสียงใส ของฝ่ายหญิงได้ตอบหัวเราะคิกคักผ่านไป แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบ

หล่อนตัดสินใจลุกไปหยิบยานอนหลับ สองเม็ดก็พอ ถ้าไม่หลับค่อย เพิ่มอีกสองเม็ด รู้ยู่ว่าไม่ดีที่จะปล่อยตัวเองให้ตกเป็นทาสของมัน หากใน บ่อยครั้ง หญิงสาวไม่เห็นหนทางอื่นที่จะนำหล่อนออกไปเสียจากอารมณ์และความรู้สึกอันทรมานนี้ได้.....

5

“สวัสดีค่ะ”

เสียงทักทำให้ฟ้ารุ่งถึงกับสะดุ้ง ครั้นเห็นใบหน้าสะอ้าน ดวงตามทอประกายเจือยิ้ม หญิงสาวก็ยิ้มตอบอย่างฝืดฝืน “คุณณัฐริ”

“เพิ่งมาหรือครับ”

“ค่ะ ขอโทษ วันนี้ฉันสาย”

“เป็นอะไร สีหน้าไม่สบาย”

“ไม่ได้เป็นอะไรค่ะ ขอบขอบคุณ”

หล่อนเดินเลี้ยวไปยังโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มมองตาม เขาเผชิญยืนพูดอยู่กับพนักงานในระหว่างทางเดินผ่านขณะที่หล่อนเข้าสำนักงานมา

เขาพอจะเข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับหล่อน เมื่อคืนเขากำลังจะออกไปข้างนอกกับแสงดาวเมื่อมีโทรศัพท์จากผู้หญิงอีกคนหนึ่งถึงพี่ชาย ชายหนุ่มเป็นคนรับสายและสลบไปให้พี่ชายพูด เมื่อเขากลับมาในตอนดึก รถยนต์ของพี่ชายไม่ได้จอดอยู่ ไฟในห้องนอนของฟ้ารุ่งยังเปิดสว่าง เขายังได้ทันเห็นเงาบอบบางเคลื่อนไหวอยู่ที่หน้าต่าง

“น่าสงสาร” ชายหนุ่มยังนึกเยาะหยันอยู่ในใจ หล่อนก็แค่ผู้หญิงเยาว์วัยสิ้นคิดคนหนึ่งซึ่งร้อ่านเรียนลัด หวังจะได้ปลัดขึ้นสวรรค์วิมานแมนอันสวยหรู หากแล้วกลับพบว่าตัวเองกลายมาเป็นประหนึ่งนกน้อยที่ถูกขังอยู่ในกรงทองอันจำกัด รอวันจะอับเฉาตรอมใจตายเท่านั้น

ชายหนุ่มรอรออยู่ว่าหญิงสาวจะแฉะเวียนหรือโทรศัพท์มาหาเขาหรือไม่ ผู้หญิงที่มีเรื่องทุกข์ใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเพียงแต่สร้างขึ้นมา ย่อมจะต้องการ

ผู้รับฟังหรือที่ปรึกษาบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าได้เปิดพร้อมต้อนรับตลอดเวลา ผู้หญิงอายุเยาว์ที่เปล่าเปลี้ยและมีปัญหาเช่นฟ้ารุ่ง คือเป้าหมายที่ชายหนุ่ม ไม่คิดว่าจะคาดคิด

ทว่าไม่มีเงาของฟ้ารุ่ง จนกระทั่งชายหนุ่มต้องเป็นฝ่ายเดินออกจากห้องทำงานมาหา เขาต้องแปลกใจที่พบว่าฟ้ารุ่งมีแขก เป็นชายหนุ่มร่างสูง แต่งกายสุภาพหน้าตาดี สวมแว่นสายตาสี้น หญิงสาวกำลังหัวเราะแจ่มใส เป็นหัวเราะจริงๆ ครั้งแรกที่เขาได้เห็น

ร่างสูงหันกลับทันที จุน โกรธโดยไม่มีเหตุผล ใครกัน ไม่ใช่พนักงานที่บริษัท ขึ้นใจ จะตัดเงินเดือนแล้วสั่งพักงานเสียเดี๋ยวนั้น อะไรร่างใช้เวลาทำงานอย่างเหลวไหลไร้ประโยชน์ หัวเราะกันอยู่นั้น ไม่รู้จะคุยกันอีกนานเท่าไร

ผู้หญิง... เขานึกคุณหมิน.. มีนำเล่าหล่อนถึงอยู่มาได้กับผู้ชายที่มีอายุมากกว่าจนแทบจะเป็นพ่อของหล่อนได้ ก็หล่อนมีหนทางชดเชยจากที่อื่น...

“คุณฟ้ารุ่ง”

เสียงเข้ม ๆ ที่ดังอยู่ที่ข้างหูบอกให้รู้ว่าคนพูดมีอารมณ์ขุ่นข้อง เสียงตอบกลับสุภาพไม่เปลี่ยนแปลง “คะ คุณภุรี”

“ว่างไหม เชิญมาที่ห้องผมหน่อย”

“ได้ค่ะ”

“ขอบคุณ”

คนที่เดินสวนออกมาพร้อมกับกลิ่นน้ำหอมกำจายคือคะนี่ง เธอมองผ่านฟ้ารุ่งราวกับมองไม่เห็นก่อนจะเดินจากไป

ไม่มีรอยยิ้มต้อนรับจากเจ้าของห้อง ร่างสูงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน กองแฟ้มสีต่างๆ วางไม่เป็นระเบียบอยู่ตรงหน้า เครื่องคอมพิวเตอร์เปิดอยู่ตามเคย คิวบุนหรือลอยกรุ่น นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนเห็นเขาสูบบุหรี่

“ตลอดเวลาหลายวันมานี้ ผมอ่านเอกสารต่างๆ ตรวจสอบหลายๆ เรื่อง พูดคุยกับคนที่เกี่ยวข้อง ผมรู้สึกว่าการทำงานมีจุดอ่อนและข้อผิดพลาดอยู่มาก” เสียงพูดขรึม สีหน้าออกเครียด ฟ้ารุ่งนั่งฟัง ไม่รู้ว่าเขาหงุดหงิดด้วย เรื่อง

อื่น' มาก่อน "คุณรู้หรือไม่ว่าตลอดเวลาในระยะหลังนี้ เจ้าหน้าที่หลายคนใช้อำนาจอนุมัติเกินขอบเขตที่ได้รับอนุญาตไปขนาดไหน"

หญิงสาวตอบว่า "ก็มีบ้างค่ะ บางเรื่องไม่ใช่ปัญหา แต่ถ้าเป็นเรื่องที่สำคัญ หากมีหลักฐานก็จะรายงานไปทางผู้บังคับบัญชาเขาอีกทีหนึ่ง"

"แล้วถ้าผู้บังคับบัญชาเป็นเสียเองเล่า"

หล่อนนิ่ง เพราะรับรู้มาก่อนเช่นกัน

"ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม" เสียงถามเข้ม ดวงตาคมจัด "คุณรู้ไหมว่า เขากำลังทำอะไรกันที่นี่ เขาทำกันตามใจชอบโดยไม่มีใครทัดทานเพราะว่ามันเริ่มจากคนที่ใหญ่ที่สุดลงไป"

หล่อนนิ่งอีก

"คุณรู้ดีใช่ไหม" เสียงถามคาดคั้น

"ฉันเพิ่งกลับมาทำงานไม่นานก่อนคุณ" เสียงแย้งอ่อน ไม่มีอารมณ์ตอบได้นอกจากปลอบโยนเอาใจช่วยในฉันทมิตร "เพิ่งจะฟื้นฟูพื้นฐานเข้าที่เข้าทางหลังจากทิ้งไปนาน"

"แต่คุณทำงานเหมือนอย่างมืออาชีพ ไม่ใช่เด็กใหม่ แล้วคุณก็เป็น.. คนสนิท..ของเขา จะให้ผมเชื่อหรือว่าคุณไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น"

ฟ้ารุ่งนึ่ง ชายหนุ่มคว้านูหรือมาสูบ ทำที่ที่ลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมาแสดงอารมณ์ไม่ปลอดโปร่ง เขาหงุดหงิดเพราะหล่อนั่นแหละ แล้วยังเรื่องงานที่ยังรู้มากก็ยังตั้งเครียด

เสียงระบายลมหายใจแรงครั้งแล้วครั้งเล่า เขาเกรี้ยวมา หล่อนกลับอ่อนกลับไปจนชายหนุ่มเริ่มรู้สึกเย็นลง ร่างสูงหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าต่างมองออกไปเบื้องนอก เมื่อหันกลับมา สีหน้าที่เครียดเมื่อครู่ก่อนกลับอ่อนลง

"ผมคงจะต้องทำอะไรๆ อีกมากทีเดียว กว่าจะสะสางให้ดีขึ้นได้ คนที่นี่เคยชินกับการทำอะไรๆ ตามใจชอบมานานแล้ว ยังเป็นคนเก่าๆ ผมคงต้องยิ่งเหนื่อยมาก"

"คุณทำอะไรที่มีเหตุผลได้ทุกอย่าง คุณได้รับสิทธิ์และอำนาจอยู่แล้ว เพียงแต่....ขอฉันแนะนำนิดนึงได้ไหมคะ"

"ได้สิ อะไร"

“อย่าเพิ่งทำอะไรหักหาญ ค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นทีละตอนดีกว่านะคะ สำหรับคนส่วนใหญ่ คุณยังเป็นคนใหม่ ถ้ามีการต่อต้าน ไม่ให้ความร่วมมือขึ้นมา มันจะไม่เป็นผลดีสำหรับการทำงาน”

ชายหนุ่มนั่งฟัง สีหน้าดีขึ้นกว่าครู่ก่อน

“กำลังจะมีการประชุมคณะกรรมการบริษัท คุณจะได้รับการแต่งตั้งมอบอำนาจอย่างเป็นทางการ อย่างน้อยก็รอให้ผ่านจุดนั้นไปก่อน หลังจากนั้นแล้วถ้าผู้บริหารคนไหนไม่ให้ความร่วมมือ หากคุณคิดว่าไม่เป็นผลเสียกับการทำงาน จะจัดการให้เด็ดขาดอย่างไรก็ได้”

“คุณพูดถูก” ชายหนุ่มยอมรับ “ขอบคุณสำหรับคำแนะนำ”

“ยินดีเสมอค่ะ”

“เมื่อไหร่จะย้ายมาช่วยผมทำงานทางนี้ล่ะ”

“ถึงฉันนั่งอยู่ทางโน้นก็ช่วยได้ ความจริงช่วยอยู่ห่าง ๆ ก็ดีนะคะ จะได้ไม่มีปัญหา”

“ปัญหาอะไร” คนถามขมวดคิ้ว

“เช่นถ้าคุณเล่นงานใคร ฉันจะได้ไม่โดนลูกหลง” หล่อนยื่น “ใครเขาจะหาว่าฉันช่างฟ้อง”

“ผมไม่ทำให้คุณลำบากหรอก แค่ช่วยให้ผมทำงานง่ายขึ้น จะได้มีเวลาดูแลทั่วถึง”

หล่อนเพียงแต่ยิ้ม ดวงตาคมมองมาอย่างคาดคั้น “เมื่อไหร่”

“ขอปรึกษาคุณอุทัยก่อนนะคะ”

“ทำไมต้องปรึกษา เขาเป็นแค่ลูกจ้าง แล้วก็...คุณอุทัยนั่นละ ปัญหาอีกอย่างของผม”

“อย่างน้อยที่ฉันกลับมาทำงานก็เพราะคุณอุทัยเป็นคนจัดการ ไม่ค่อยดี หากฉันจะทำอะไรข้ามเขาไป เขาเป็นผู้ใหญ่ อาจจะต้องนัดหน่อยเพราะอยู่มาตั้งแต่แรก แล้วก็อายุมากแล้ว แต่เขาเป็นคนดีค่ะ”

ชายหนุ่มถอนใจ “บอกหน่อยซิ อายุคุณเท่าไหร่”

หญิงสาวยิ้ม “ถามทำไมคะ”

“ถามก็ตอบมาเถอะ”

“ไม่ตอบไม่ได้หรอกคะ”

“กลัวผมจะ ไม่ให้ความนับถือหรือ” ชายหนุ่มมองหล่อน หล่อนยังเด็กกว่าเขามากนัก แต่กลับเป็นคนแรกในชีวิตหลังจากมารดาของเขา ที่ทำให้เขาสงบเย็นลงได้ทุกครั้ง.....

โดยปรกติแล้ว ฟ้ารุ่งจะอยู่บ้านคนเดียวในเวลาเย็น หล่อนเคยพาคุณหญิงผกานั่งรถเข็น อยู่ที่บริเวณสนามเพื่อให้อารมณ์ของท่านแจ่มใสหลังจากที่ต้องทนอดอยู่แต่ในบ้านตลอดทั้งวัน หลังจากคุณหญิงเสียชีวิต ฟ้ารุ่งรู้สึกแปลกๆ ขณะที่พาตัวเองเดินไปหยุดตามพุ่มพฤษ์ดังที่เคยกระทำ รู้สึกว่างโหวงเศร้าโศก เป็นนานกว่าฟ้ารุ่งจะทำให้เคยชินกับความรูสึกนั้นได้

บ้านทั้งหลังถูกรุมล้อมด้วยความเจ็บ พกสาวใช้จับกันอยู่ที่หลังบ้าน นับแต่คุณหญิงเสียชีวิต พวกเขาจะมีเวลาว่างเป็นอิสระกันมากขึ้น พีรชต์แทบจะไม่เคยกลับมาทานอาหารเย็น และฟ้ารุ่งก็ต้องการเพียงอาหารง่ายๆ อย่างหรือสองอย่างเท่านั้น

ยังไม่มีมติเมื่อรถยนต์ซึ่งกุริใช้แล่นกลับมา หญิงสาวยังเดินอยู่ในสนามคนในรถที่แล่นผ่านหันมามอง อีกครู่ร่างสูงก็เดินมาหา “ทำอะไรรอยู่”

“เดินเล่นค่ะ.....”

“อยู่คนเดียวหรือ”

“ตอนนี้ไม่ใช่แล้วค่ะ”

ชายหนุ่มอดรู้สึกปลอดภัยไปรงสบายใจไม่ได้ หล่อนหันไปสนใจกับกิ่งก้านใบไม้ มีอบางๆ ริดกึ่งใบที่โรยราทิ้ง ที่เขาเห็นจึงเป็นเพียงใบหน้าด้านข้างกับผมหนาออกน้ำตาลที่ทิ้งตัวตรงๆ ระไหล่ ผมบริเวณหน้าผากปิดอยู่อยู่เล็กน้อย หล่อนยังอ่อนวัยและดูอายุเยาว์กว่าความเป็นจริง

เขาไม่รู้ว่าเหตุใดจึงไม่เบื่อที่จะมองหล่อน

“เมื่อคุณหญิงยังอยู่ เรามาที่สนามกันทุกวัน” เสียงเล่าอ่อน กังวานบอกความผูกพัน “ท่านรักต้นไม้ ต้องลูบคลำ ทักทายอยู่ทุกวัน...”

“จริงหรือ” คิ้วเข้มขมวดนิดๆ “ผมไม่เคยรู้มาก่อน นึกภาพไม่ออกเลยว่าเขาจะใจเย็นเห็นเป็นสาระที่จะทำอย่างนั้นจริงๆ แต่ก็นั้นแหละ...” ชายหนุ่ม

ยกไหล่ “ในเมื่อเขาไม่เคยรักไม่เคยมีความเมตตาให้มนุษย์ หันมามีกับต้นไม้ ใบหญ้าบ้างก็ไม่เลวนักหรอก”

ดวงตาที่มองมากลับอ่อนโยน ยิ้มจางๆ แทนการโต้เถียง

“คุณรักเขาจริงๆ หรือ” เสียงถามฉงนเต็มที

“ตอนแรกไม่ค่ะ อึดอัดมาก แต่ตอนหลัง... สงสารท่าน...”

อีกฝ่ายหันหน้าหนีด้วยอาการขัดอกขัดใจ เสียงกระแทกกลมหายใจดังแรง “ผมเลยกลายเป็นคนเลวไปละซี”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ” หล่อนพูดเสียงอ่อน “เรื่องของคุณเป็นอย่างไรกันมาฉันไม่เข้าใจ จะลงความเห็นง่ายๆ ได้อย่างไร”

“แต่ทุกคนก็ลงความเห็นกันง่ายๆ ทั้งนั้น สำหรับพวกคุณ ผมนะเป็นเหมือนหมาตัวหนึ่ง” น้ำเสียงเข้มขุ่นขึ้นด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน

“คุณภริ” มือบางแตะลงที่แขนของอีกฝ่ายอย่างลึมตัวก่อนจะปล่อยโดยเร็ว “ฉันไม่ได้เป็นพวกไหนนะค่ะ”

สัมผัสสวบเดียววนั้นเพียงพอที่จะหยุดอารมณ์ขุ่นข้อง ปรกาศตาสีเข้มอ่อนแสงลง ไม่กล้าหันมาสบตา... กลัวหล่อนจะเห็นความอ่อนแอ อ่อนไหวที่เขามีต่อหล่อน... ความรู้สึกที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังยอมรับ ไม่ได้...

“ว่าแต่...” หล่อนเปลี่ยนเรื่อง “คุณจะทานข้าวที่บ้านหรือเปล่านั้นวันนี้หรือว่าจะออกไปรับคุณแสงดาว”

“ไม่ได้เตรียมไว้ละซี” น้ำเสียงของชายหนุ่มแจ่มใสขึ้น

“แต่คุณก็ไม่เคยทานที่บ้านเหมือนกันนะค่ะ”

“เหมือนพี่ชายผมด้วยไช้ไหม”

หญิงสาวชะงัก “ระยะนี้แทบไม่เห็นคุณแสงดาว” หล่อนเปลี่ยนเรื่อง

“เขาตามเพื่อน ไปกับพวกถ่ายหนัง อยากรจะเป็นดารากับเขาบ้าง”

กั้วานเสียงสนิทสนม แสดงความผูกพันเป็นเจ้าของ...อย่างน้อยฟ้ารุ่งก็รู้สึกอย่างนั้น... หล่อนอดรู้สึกเคืองคว้างไม่ได้ ทำไมคนอย่างหล่อนจึงหาคนที่รักจริงๆ ไม่ได้สักที เมื่อไรที่หล่อนรัก เมื่อนั้นความทุกข์ระทมก็ตามมาเป็นเงา หล่อนยังไม่ได้รับความรักจากอีกฝ่ายเสียด้วยซ้ำไป

จากกณาท... มาถึงสามีของหล่อน

“เธอสวย ถ้าอยากจะเป็นจริงๆ คงไม่ยาก”

“สงสัยจะเป็นได้แค่ดาวยั่ว” เสียงพุดเจือหัวเราะ

หล่อนมองอย่างแปลกใจคาดเดาคำคิดเขาไม่ได้

“ฉันจะไปดูให้เขาทำอะไรให้คุณทาน”

“ออกไปทานข้างนอกกันไหม”

“ฉันไปไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนปฏิเสธ ภูริรู้ว่าหล่อนเกรงสามีกลับมาไม่พบแล้วจะไม่พอใจ “คุณไปเถอะค่ะ”

ชายหนุ่มยักไหล่ “อยู่บ้านสักวันก็ดีเหมือนกัน”

หล่อนเดินกลับขึ้นบ้าน ร่างสูงเดินตามเคียงคู่ “ไม่เบื่อหน้าที่ภรรยาบ้างหรืออย่างไร ได้แต่ฝ้าบ้าน”

ฟ้ารุ่งยิ้มจืดจาง หน้าທີ່ภรรยา.. หล่อนยังไม่มีโอกาสได้ทำจริงๆ เสียด้วยซ้ำ เสียงตอบหม่นมัว “ยังไม่เบื่อค่ะ”

“คุณเป็นคนที่น่าทึ่งมากเชียวละ ฐู่ใหม่” ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายราวกับจะให้เห็นถึงข้างในหัวใจหัวใจ “ผมแปลกใจที่ผู้หญิงสวย รวย อายุน้อยอย่างคุณจำกัดตัวเองอยู่ในขอบเขตเล็กๆ คับแคบนี้ได้อย่างไร ความรู้สึกความต้องการของคุณคับแคบอยู่เพียงในขอบเขตนี้ด้วยจริงๆ หรือ”

“มีคนเคยพูดว่า หัวใจของคนเรากว้างเหมือนท้องฟ้า หากขอบเขตจำกัดไม่ได้ คุณภูริว่าจริงไหมละคะ.....” หล่อนย้อนถามอย่างอารมณ์ดี “ฉันก็คนธรรมดาๆ ไม่ใช่คนบุญที่ไหน”

ชายหนุ่มกลับเข้าใจว่านั่นเป็นการสารภาพความในใจ บอกลนัยบางอย่างในท่าที่สงบนิ่งวางตน... คล้ายหล่อนกำลังเผยประตูเปิดให้.....

กองถ่ายทำภาพยนตร์ เริ่มสลายตัวตั้งแต่แดดเริ่มจะคล้อย หลังจากยึดสถานที่นี้เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน รถยนต์หลายคันค่อยๆ พาผู้คนจากไป ที่ยังเหลืออยู่ก็วุ่นวายกับการเก็บบรรดาอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อมที่จะเคลื่อนย้าย

แสงดาวยังรั้งอยู่ในกลุ่มคนที่เหลือ หล่อนเป็นที่สนใจมากกว่าตัวเองของเรื่องซึ่งเป็นคาราซ็องต์เสียด้วยซ้ำ ร่างสมส่วนในเสื้อผ้าที่อวดเนื้อหนังเรียกความสนใจจากผู้คนรอบข้าง ในวันที่หล่อนสวมเสื้อเซ็ดพอดี้ตัว ที่ละความ

สนใจกระดุมเม็ดบนๆ ไว้ รูดแขนเสื้อขึ้นลวกๆ ผูกชายกระชับไว้ได้ออก อวดเนื้อหนังบริเวณเอวเส็กบางและเนินเนื้ออวบอิมสมบูรณ์เต็มที่ กางเกงยีนส์เวยต่ำขาสั้นเน้นให้เห็นสะโพกกลมกลึง เผยช่วงขาเสียวที่ดูปราดเปรียวแข็งแรง หล่อนทำให้ ‘ดาวยั่ว’ ผู้เป็นคาราเด่นถึงกับหมดความมั่นใจในตัวเองไปเลยทีเดียว

หญิงสาวสนุกสนานักหนาที่ตกเป็นที่สนใจ แต่ครั้งจบการถ่ายทำและผู้คนแยกย้ายกันกลับ หล่อนก็ให้รู้สึกเกียจคร้านเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่ง

หล่อนเหยียดกายอยู่กับเก้าอี้ผ้าใบ พาดขาขึ้นไว้บนเก้าอี้เล็กตัวหนึ่ง บุหรี่คาอยู่ในระหว่างนิ้วที่ประดับด้วยเล็บยาวสีเข้ม ดวงตาในกรอบแผงขนตาหนาหริ่มองท้องฟ้าไกลออกไป แวนตากันแดดอันใหญ่ถูกเลื่อนไปข้างอยู่เหนือหน้าผากเก็บผมหยิกกระจายไว้เป็นบางส่วน

ร่างสมส่วนอีกร่างหนึ่งเดินมานั่งลงข้างๆ แสงดาวหันไปมอง รอยยิ้มของฝ่ายนั้นทำให้หล่อนจำต้องทักด้วยรอยยิ้มตอบที่ไม่มีไมตรีนัก ‘คุณนาง’

หล่อนเพิ่งรู้จักกันในกองถ่ายนี้เอง เมื่อแรกที่ได้รับคำแนะนำแม่สาวคนนี้ ‘เซิด’ กับหล่อนนัก ทำเป็นไม่เห็นใครอยู่ในสายตาทั้งสิ้น ที่แท้ก็แค่คาราประกอบเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“จะกลับกรุงเทพฯ เลยหรือคะ” เจ้าหล่อนถาม

แสงดาวเลื่อนขาหลงพร้อมกับขยับตัวลุกขึ้นนั่ง “ก็คงงั้น แล้วแต่เพื่อนๆ ฉันทนเองยังงี้ก็ได้”

“ฟรีหรือคะ ไม่มีใครรอ?”

“มิซี คุณนี่กว่าฉันไม่มีแฟนหรือยัง?”

อีกฝ่ายยิ้มอย่างใจเย็น “ชื่อภุรีหรือคะ ฉันได้ยินคุณพูดถึง”

“ภุรี สุภิวัดณ์”

“ฉันเคยได้ยินนามสกุลนี้มาก่อน.....สุภิวัดณ์...” เสียงทอดยาวครุ่นคิด หากประกายตาเคลือบยิ้มฉาบแววประหลาด แสงดาวตอบโดยไม่คิดขัดว่า

“เป็นคุณพีรัชต์ กระจมั่ง เขาเป็นพี่น้องกัน”

“คุณพีรัชต์.....”

“รู้สึกว่าเขาจะเป็นคนมีชื่อเสียง แต่ที่สำคัญ..... รวยมาก”

“ข้อนี้แหละ สำคัญจริงๆ” อีกฝ่ายผสมหัวเราะด้วย “แม่เขาเป็นคุณหญิง
ด้วยไม่ใช่หรือ”

“ใช่” หล่อนยกไหล่ “แต่ว่าเพิ่งตายไปเมื่อไม่นานมานี้เอง ตอนนี้มีแต่
เมียเด็กอยู่คนเดียว”

“เมียเด็ก” เนตรนางทวนเหมือนเพิ่งได้ยินเรื่องแปลกใหม่ หากประกาย
ตากลับวาววาม

“ฮือ..... แต่ฉันไม่ค่อยชอบจ้หน้าเขานักหรอก”

“ฮ่าว” อีกฝ่ายหัวเราะ “ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้ซี ไม่รู้จะตาละมัง เป็นเด็กกระเปี้ยก อายุน้อยกว่าฉันเยะ แต่
วางท่ายังกับเป็นเจ้าของบ้าน” หล่อนทำเสียง “หมั่นไส้ตั้งแต่แรกเห็นเลย”

รอยยิ้มตึงเครียดวางอยู่บนริมฝีปากของอีกฝ่าย “เขามีสิทธิ์เป็นเจ้าของ
บ้านจริงๆ หรือเปล่า”

“ก็ไม่นั่นหรอก” หล่อนทำสีหน้าโอ้อวด “ที่แน่ๆ แฟนฉันมีสิทธิ์ครึ่ง
หนึ่งของทุกๆ อย่างที่ผิวเขามี”

อีกฝ่ายหนึ่งนั่งมองคนพูด รอยยิ้มหวานสนิท หากประกายตามฉาบ
แทบจะเผาอีกฝ่ายหนึ่งหากจะทำได้

พีรัชต์ สุภวัฒน์ ถอนใจหนักหน่วงอีกครั้ง ตรงหน้าเขาคือสตรีวัยสาว
ใหญ่ ร่างอวบท่วมทรวงอกใหญ่สมบูรณ์ สะโพกผาย และเอวหนาอวบอ้วน
หล่อนสวมชุดลำลองเสื้อยืดเข้ารูป กางเกงขาใหญ่ กำไลทองวงกว้างประดับ
เพชรพลอยมีค่าเข้าชุดกันกับสร้อยคอ

หล่อนเคยเป็นผู้หญิงที่สวยมากคนหนึ่ง เคยสวยและเข้ายวนใจ เขาเคย
รักหล่อนอย่างถอนใจไม่ขึ้น และคงแต่งงานกันนานหลายปีแล้ว ถ้าหากว่าคุณ
หญิงผกาไม่ขัดขวางไว้

‘พวกนักร้อง เดินกินรำกิน ผ่านไครมาบ้างแล้วก็ไม่รู้ ฉันไม่ยอมรับมา
เป็นลูกสะใภ้หรอก’

ชายหนุ่มพยายามเจรจากับมารดาอยู่หลายครั้ง ฝ่ายหญิงเองก็พยายามที่
จะนอบน้อมเข้าหา ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองทุกอย่างเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ แต่

ไม่เป็นผล หญิงสูงศักดิ์ขึ้นกรานอยู่คำเดียวว่า “ไม่”

ลูกชายเลิกความพยายามโดยไม่พุดถึงนางนรีอีก หากดูเหมือนคุณหญิงจะเอาได้ว่าเขายังมีความสัมพันธ์ต่อกัน บ่อยๆ ที่เธอมองลูกชายอย่างจริงจัง สั่งกำชับนักหนา

‘ถ้าฉันรู้ว่าแกแอบจดทะเบียนสมรสกัน แกกับฉันไม่ต้องมาเป็นแม่ลูกกันอีก’

ด้วยความรักเกรงใจมารดา ชายหนุ่มได้แต่เซ่อฟัง ไม่มีการแต่งงาน ไม่มีทะเบียนสมรส แต่หัวใจรักและความผูกพันยากจะทำลายได้ เขาใช้ชีวิตกับนางนรีฉันท์สามภรรยาอย่างเร้นลับปิดบังมาเป็นเวลาถึงแปดปีแล้ว นางนรีเลิกร้องเพลงตามที่เขาขอ หันมาเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยหรูหราในศูนย์การค้าที่มีชื่อเสียงซึ่งตั้งขึ้น โดยการอุดหนุนเงินเจือของชายหนุ่มทั้งหมด

เขายังให้เงินหล่อเลี้ยงคนอื่นละไม่ใช่ช้อย่อย ไม่รวมของกำนัลทุกสิ่งทุกอย่างที่หล่อเลี้ยงเธอ ทั้งนี้เพื่อแลกกับสิ่งเดียว การเปิดเผยความเป็นสามีภรรยาต่อผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้คนในสังคมของเขา

‘นางยอมสละได้ทุกอย่างไม่ต้องการตำแหน่งภรรยา ขอเพียงได้อยู่กับคุณ นงก็พอใจแล้ว’

หล่อเลี้ยงตลอดคำคร่ำครวญเช่นนั้นตลอดมา ยิ่งทำให้ชายหนุ่มรักสงสารเห็นใจในความจงรักและอดทนของหล่อน

ทว่าสิ่งแรกที่นางนรีทำเมื่อคุณหญิงฝากเสียชีวิต ไม่ใช่ความอาลัยเศร้าโศกเสียใจที่ไม่มีโอกาสได้รับใช้ ไม่ใช่ความเห็นใจที่เขาสูญเสียมารดาผู้ซึ่งเขารักอย่างที่สุดไป ไม่ใช่ความวิตกกังวลที่การจัดงานศพอันเกริกเกียรติจะขาดตกบกพร่องสิ่งใดหรือไม่ หากแต่เป็น...

‘ที่นี้เราก็ก่แต่งงานกันได้แล้วนะคะ คุณพี่’

คำรบเร้านี้หนักแน่นจริงจังขึ้นทุกวันหลังจากการจัดงานศพผ่านพ้น กระทั่งบัดนี้มันก็กลายมาเป็น ‘คำขาด’

ในระยะหลังๆ นี้ ความรู้สึกดีๆ ของเขาต้องเสียไปเพราะหล่อนจะหันมาสู่การรบเร้าที่คล้ายสงคราม และอาวุธร้ายของนางนรี ก็คือน้ำตาและความรู้สึกที่รับผิดชอบของเขา

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะแต่งงานกันไม่ได้” หล่อนพร่างพรูคำพูดด้วย น้ำตานองหน้า น้ำตาซึ่งไหลรินง่ายดายมาตลอดแม้เมื่อมีปัญหาเล็กๆ น้อยๆ “เมื่อก่อนคุณอ้างคุณแม่ เดี่ยวนี้คุณแม่ตายไปแล้ว ถ้าคุณจริงจัง ทำไมไม่จัดการให้หนึ่งเร็วๆ ”

พิรัชต์ได้แต่ถอนใจ สีหน้าอึดอันเคร่งขรึม

“คุณแม่เพิ่งเสียไม่นาน ผมจะจัดงานแต่งงานได้ยังไง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำอะไรสักอย่างซิคะ หมั่นกันก่อนก็ได้ พานงไปไหนๆ ด้วย ให้หนึ่งได้มีหน้าที่บ้าง ไม่ใช่เก็บเจียบอย่างกับเป็นนังเมียลับ นงเป็นเมีย หลวงต่างหาก ไม่ยุติธรรมเลย นงก็มีเกียรติยศของนงเหมือนกัน”

“ขอเวลาให้ผมบ้าง”

“เวลา... นงให้เวลาคุณมาเท่าไรแล้ว เกือบสิบปีแล้วนะคะที่นงต้องทน อยู่อย่างแอบซ่อนแบบนี้ มันนานเกินไปแล้วด้วยซ้ำ” หล่อนสะอื้นจนสะท้าน ไปทั้งร่าง น้ำตาพร่างพรูลงมาอีก น้ำเสียงเจ็บซ้ำ “บอกมาตรงๆ ดีกว่าว่าคุณ รักเด็กนั้นใช่ไหม คุณอ้างว่าเป็นความต้องการของคุณแม่ให้แต่งงาน ที่แท้ คุณก็หลอกนง ถ้าตอนนั้นนงไม่จับได้เองคุณก็คงปิดไม่ให้เห็นรู้”

“นง...ผมไม่ได้หลอก แต่ที่ตอนนั้นไม่บอกเพราะว่าไม่อยากจะให้คุณยังเป็นทุกข์ ผมบอกคุณแล้วว่าผมกับเขาไม่มีอะไรกัน ผมไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเขา.....”

“ไม่เชื่อ....” หล่อนกรีดเสียง บาดหูกว่าที่เขาเคยได้ยิน “อมพระมาพูด ก็ไม่เชื่อ จะเป็นไปได้ยังไง นอนอยู่ด้วยกันทุกคืนจะไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับ”

“ผมขอรับรองอย่างว่าให้เชื่อใจผม ผมขอแค่นี้จึงให้ไม่ได้หรือจะ”

“ได้ซิคะ ถ้าคุณบอกมาให้แน่ว่าเมื่อไหร่จะจัดการเรื่องของเรา” หล่อน คาคัน ครั้นไม่ได้รับคำตอบก็เฝ้าบเร้า “บอกมาซิคะ บอกมาให้แน่ ไม่อย่าง นั้นนงทนไม่ได้ทำอะไรขึ้นมา คุณจะมาโกรธนงไม่ได้นะ”

ชายหนุ่มลูบต้นแขนอวบขาวของอีกฝ่าย “ไม่เอาน่า อย่าทำเป็นเด็กไป หน่อยเลย คุณคิดจะทำอะไรจะ”

“ไม่รู้ละ แต่นงไม่ใจดีเสมอไปก็แล้วกัน บทจะร้าย นงจะร้ายอย่างที่สุด”

ชายหนุ่มกอดพลางโยกคลอนตัวหล่อน ไม่ใช่ด้วยความรักสงสารทั้งหมดเหมือนเมื่อก่อน หากแต่ด้วยความเคียดขื่นที่จะปลอบให้ ‘ภรรยา’ สงบ

นางนรีอาจจะร้ายที่สุดได้ดังที่ผู้ พี่นเพงของหล่อนไม่ใช่ครอบครัวที่ผ่านการอบรมขัดเกลา นางนรีพูดคำหยาบได้คล่องปากทุกยามที่เปลอ เมื่อแรกรักกัน ชายหนุ่มให้อภัยไปหมดทุกเรื่อง หากพออยู่ด้วยกันนานไป เขาก็เริ่มเคียดขื่นกับการที่หล่อนเป็นตัวของตัวเองของหล่อนเช่นนั้น แม้ไม่ใช่สิ่งที่เขาพอใจ หากก็เป็นสิ่งที่เขา ‘ทนได้’ ตลอดมา

หล่อนไม่ใช่คนช่างสงสารเห็นใจผู้อื่น บ่อยครั้งที่ความทุกข์เดือดร้อนของคนอื่นกลับกลายมาเป็นเรื่องสนุกสนานสะใจหล่อน

ช่างผิดกับฟ้ารุ่ง.....

ไม่ต้องมีวิचारณญาณล้ำเลิศก็สามารถมองเห็นความแตกต่าง ยิ่งได้สัมผัสผู้หญิงทั้งสองคนด้วยตัวเองเป็นเวลานานปี เขาย่อมแยกแยะได้ว่า ใครคือแก้วมณี ใครคือหินสี เพียงแต่ความรับผิดชอบที่เขามีต่อนางนรี ความรักผูกพันอันบ่มรมฝังรากมานานทำให้ยากจะตัดใจได้

เขาเคยเลือกที่จะตัดผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คนที่ดูเหมือนจะไม่มีหัวใจหัวใจให้กับเขาเหมือนเช่นที่นางนรีมี ผู้หญิงที่เขาสงสัยอยู่เสมอว่าหล่อนทนอยู่กับเขาในสภาพที่เป็นอยู่นั้นเพื่ออะไร เงิน...หรืออะไรกันแน่ เหตุใดฟ้ารุ่งอดทนกลืนกินความทุกข์และไม่เรียกร้องคืนรินแสวงหาความสุขใดๆ จากใครทั้งสิ้น หล่อนต้องการอะไรกันแน่

พอเวลามาถึงเข้าจริง ชายหนุ่มกลับถึงเลที่จะปล่อยฟ้ารุ่ง รู้สึกเหมือนกำลังจะต้องสูญเสียของรักของหวงอันมีค่ายิ่ง

“ใจเย็นๆ ผมจะจัดการทุกอย่าง ผมสัญญา”

เขากอดหล่อนแนบแน่น ลูบไล้แผ่นหลังอย่างปลอบประโลม หากปากเมื่อพูด ‘สัญญา’ จิตใจกลับกลัดกลุ้มหนักหน่วง.....